

B.N.

Brezmejna navkreberlazenja

2010

BN - Brezmejna navkreberlazenja 2010

BN je knjižica Mladinskega odseka Planinskega društva Onger Trzin, v kateri je zbran kratek pregled aktivnosti MO in njenih članov v letu 2010.

Članke spisali: Srečneži, ki so sedeli v prvi vrsti in so vsebino knjižice doživeli na lastni koži.

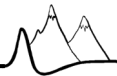
Fotografije: Boštjan Kralj, Urša Košir, Tomaž Kocman, Aljaž Pavšek, Staša Matjaž, Emil Pevec in Miha Pavšek

Zbiranje člankov: Polona Podbevšek

Oblikoval in uredil: Tomaž Kocman

Knjižica Ongrčkov št. 13

Trzin, marec 2011

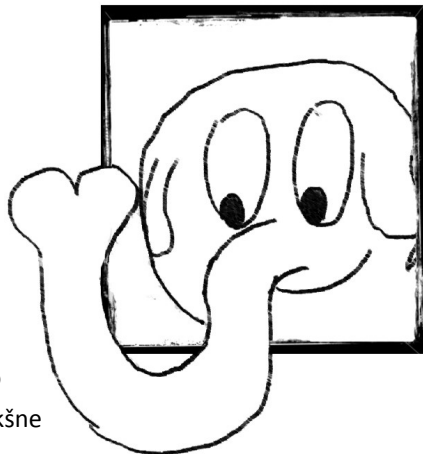

UVODNA BESEDA NAČELNICE

Polona Podbevšek

Dragi bralci,

pred vami je že 13. številka Brezmejnih navkreberlazenj – in ker pri številki 13 človek nikoli ne ve, kako se bodo stvari obrnile, smo se odločili, da je najbolje, da jo kar se da hitro objavimo, da nam jo slučajno ne zagodejo kakšne zlobne nadnaravne sile (beri: lenoba ☺).

Vraževerju, da številka 13 prinaša nesrečo, se nismo pustili prestrašiti – pa čeprav nekateri ljudje prav zaradi tega na letalih spustijo 13. vrsto ali pa v stavbi 13. nadstropje – mi namreč že vemo, da se je leto 2010 prav srečno razpletlo.

Tako naj bo to dovolj o sami številki 13 – pred vami je namreč polna knjižica doživetij in zanimivosti Mladinskega odseka Planinskega društva Onger Trzin v letu 2010. Kaj vse smo počeli, videli in doživeli v besedi in sliki izpod peresa (oziroma bolje rečeno računalniških tipk) naših mladih planincev.

Uživajte v branju ob obujanju spominov oziroma sanjarjenju, kako nam je bilo lepo – in se nam naslednjič pridružite še sami!

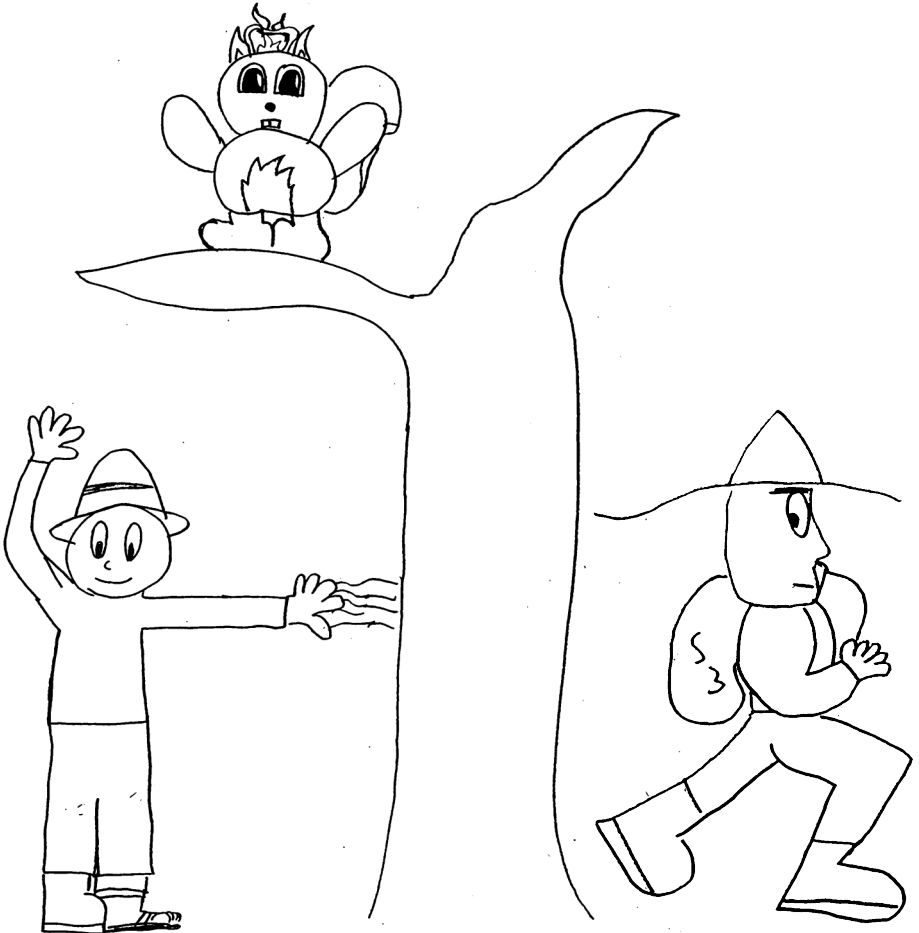
Nasvidenje v hribih torej ☺

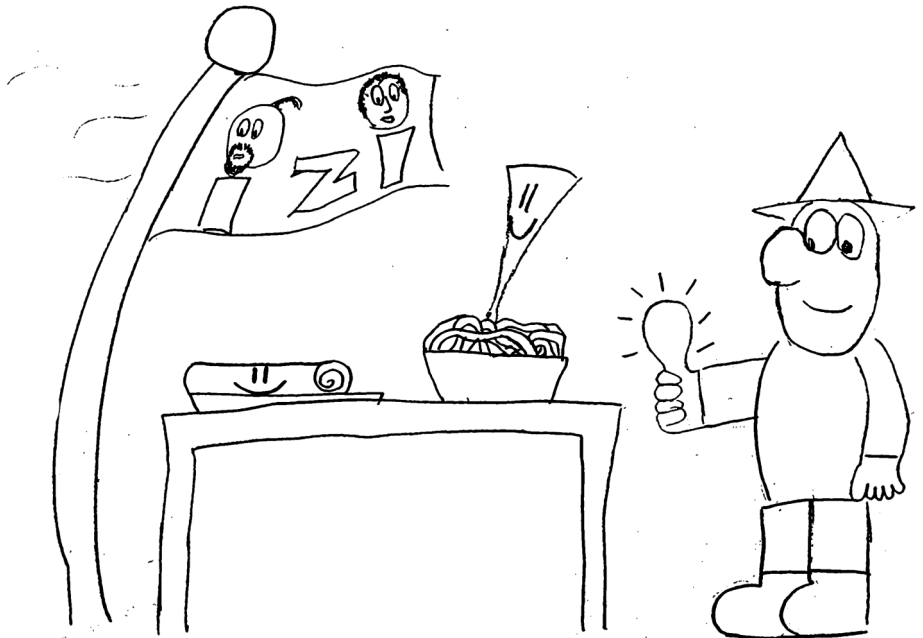
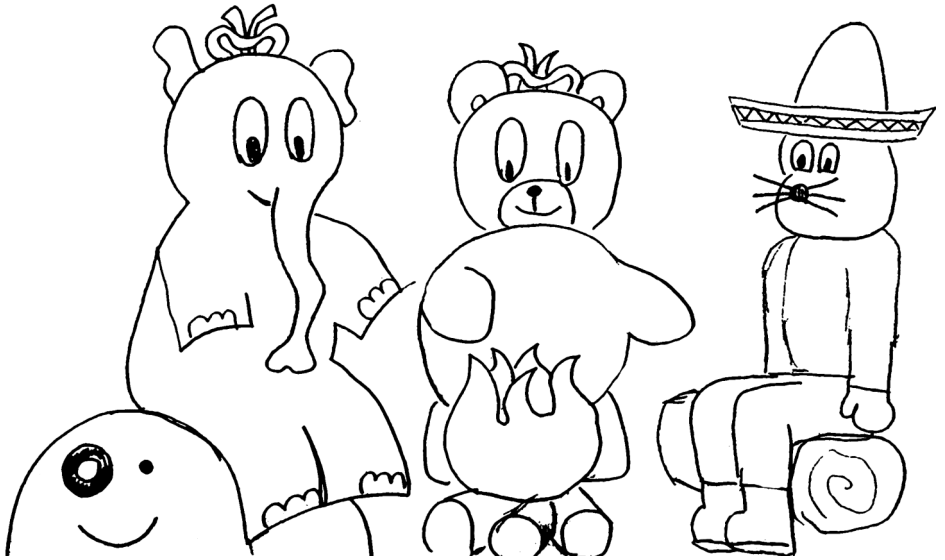
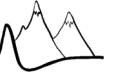
GLAVNE VLOGE IGRAJO ...

Na naslednjih straneh se boste soočili s pestrim izborom izletov in drugih akcij Mladinskega odseka, ki so se odvile v letu 2010. Vsega tega pa ne bi bilo, če ne bi zraven sodelovala kopica zagretilih ljudi.

Te je upodobil Matevž Peternel ter jih skril za njihovimi planinskimi imeni.

Jih prepoznate?

PLANINSKA SKUPINA KOMARČKI

Simon Kralj

Naša najmlajša, a vendar največja in najbolj živahna skupina planincev že nekaj let sliši na ime Komarčki in je namenjena predvsem osnovnošolcem od prvega pa do četrtega razreda. Letošnje leto na planinskem krožku brenči kar 18 malih komarčkov in 4 veliki komarji – Simon, Polona in Matevž, na novo pa se nam je pridružila še Staša.

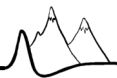

Vsak se teden potrudimo, da pripravimo kar najbolj zanimivo in poučno uro. Do sedaj smo se že naučili, da na noge sodijo gojzarji in na rame nahrbtnik, v katerem pa mora biti vse od rezervnih majic do malice in pa še kaj sladkega za energijo... ali pa za sladkosnede. Vemo celo, kako si nadeti plezalni pas ter samovarovalni komplet in kako se hodi po zavarovani poti. Seveda pa se to nismo učili tam, kjer bi bilo kaj nevarnega, ampak smo z vrvjo kar šolsko stopnišče spremenili v zavarovano planinsko pot.

Pa da ne bo pomote - krožek ni samo učenje. Imamo tudi veliko ustvarjalnih delavnic, kot je na primer izdelava ptičjih krmilnic ali pa »šivanje« markacij. Prav tako so nas prišli pogledat tudi že kakšni pomembni gosti, ki so nam na primer povedali, kje vse v Himalaji so že bili in kaj so videli ali pa kaj počno gorski reševalci in kako njihovo delo zgleda.

Brž ko pa se bo zunaj otoplilo, bomo odbrenčali še ven na sonce in svež zrak, kjer bomo imeli razne športne aktivnosti, kot so boj med dvema ognjema in igre brez meja. V kolikor še ne hodiš k Komarčkom pa bi rad, se nam lahko vedno pridružiš.

PLANINSKA SKUPINA BOSE KOZE

Simon Kralj

Bose koze so ena prav luštna skupina planincev. Res je, da ni najbolj številčna in da ponavadi vse udeležence lahko preštejemo na prste ene roke, pa vendar skupino obiskujejo že skoraj pravi veterani, ki k planinskemu krožku hodijo že nekaj let.

Skupina Bose koze je namenjena malo starejšim osnovnošolcem, in sicer od petega razreda dalje.

Glede na to, da naše Bose koze osnove planinske šole že dobro poznajo, jih na krožku čakajo malce težje in resnejše naloge, kot so na primer obvezovanje poškodb ob različnih nezgodah (brez skrbi, nihče ni bil zares poškodovan) in kako se pravilno uporablja lavinsko žolno (tudi za to nalogo nismo nikogar zakopali v sneg, le dobro smo se skrili na šolskih hodnikih).

Kot Komarčke so tudi Bose koze letos že obiskali pomembni gosti, razlika je le v tem, da so starejši planinci izvedeli kakšno podrobnost več. Vendar pa tudi pri Bosih kozah ni vse tako resno, saj tudi tu ustvarjamo in rešujemo miselne uganke.

Krožek vsak teden skrbno pripravimo Polona, Simon, Staša ter Špela in ga bomo tudi v prihodnje. Torej, če bi rad videl, kaj vse bomo še pripravili, se nam le pridruži.

PLANINSKA SKUPINA PLANKTON

Staša Matjaž in Tomaž Kocman

Mladinska planinska skupina Plankton je skupina navdušenih mladih planincev (dijakov, študentov ...), ki jih družijo ena skupna stvar - gore.

Naj vas ime ne zavede. Že v lanskem B.N.-ju ste si lahko prebrali, kakšna je razlika med planktonom, ki ga poznate z morja in našo skupino.

In če vas nismo prepričali lani, letos poskušamo znova. Ker smo se udeležili razstave Ongrovci, se letos primerjamo z njimi. Pa pogledjmo:

PLANKTON

vs.

ONGROVCI

Se še zdaj potika po Trzinu.

1 : 0

Po naših krajih so se potikali v 6. st. pr. n. št.

Vestno osvajajo visoke gore, tako doma kot v tujini.

2 : 0

Osvojili so Onger (378 m).

Uporabljajo pribor, krožnike in skodelice.

3 : 1

Uporabljali so lonce in ostale lončene izdelke.

Se sladkajo s palačinkami.

4 : 1

Palačinke?

Bombaž, Goretex, Windstopper ...

5 : 1

Usnje, 'figov' list ...

Gradijo le gradove v oblakih.

5 : 2

So gradili hiše.

Za več informacij piši na tomaz.kocman@gmail.com

6 : 2

Za več informacij vklesaj vprašanje v skalo.

Kateri je pa tvoj zmagovalec?

ŠPORTNO PLEZANJE

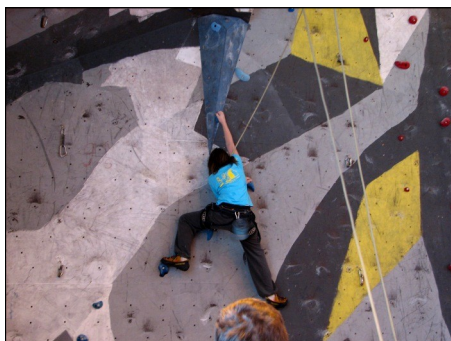
Emil Pevec

Športno-plezalni odsek našega PD združuje osnovnošolce, ki jih zanima športno plezanje. Zato vam ga na kratko predstavljamo tudi v B.N.-ju.

Treningi, ki jih vodi trenerka Katja, potekajo enkrat tedensko (po 2 uri) na umetni plezalni steni v telovadnici OŠ Trzin.

V prvi polovici leta 2010 je krožek obiskovalo kar 17 otrok. Večina je bila zelo mladih (od 8 do 10 let), kar je zahtevalo od trenerke in njenega pomočnika delo v dveh skupinah.

Nekaj članov je nastopilo na tekmovanjih v okviru Zahodne lige. Najboljši rezultat med fanti je v kategoriji "starejši cicibani" dosegel **Tim Krašovec**, ki je na koncu med 33 uvrščenimi med točke s 122 točkami osvojil 12. mesto. Med dekleti je v kategoriji "starejše cicibanke" bila najbolje uvrščena **Pia Pavlič**, ki je z zbranimi 64 točkami zasedla 20. mesto med 32 uvrščenimi med točke.

Nekaj članov je obiskalo tudi plezalni center v Sv. Duhu nad Škofjo Loko, kjer so se поблиže spoznali z balvanskim plezanjem. Aprila je nekaj članov ŠPO nastopilo na državnem prvenstvu OŠ v Kranju. Za zaključek šolskega leta pa so obiskali naravno plezališče Vransko in bili nad plezanjem v pravi skali izjemno navdušeni.

V novem šolskem letu 2010/11 smo zaradi nekaterih omejitev lahko h krožku povabili le učence 2 triade. Krožek redno obiskuje 10 mladih plezalcev.

Želimo si, da bi sčasoma športni plezalci tudi v Trzinu dobili boljše pogoje za trening. Zato veliko upanje vzbuja načrt izgradnje večje športne dvorane v kraju – zdi se nam skoraj samoumevno, da sodi vanjo tudi velika plezalna stena (pa kakšen "strop" za balvaniranje ne bi bil odveč). Upajmo torej na najbolje.

PRIPRAVE NA TEKMOVANJE MLADINA IN GORE V TRZINU

Emil Pevec

Ko je ekipa mladih trzinskih planincev januarja 2009 na jubilejnem, 20. državnem tekmovanju "Mladina in gore" v Podnanosu osvojila naslov državnih prvakov (to je bil sicer že četrti državni naslov za naše društvo!), smo se hitro zavedali, kaj to pomeni: Ponovno organizacijo finalnega dela tekmovanja "Mladina in gore". Trzin je tekmovanje doslej gostil že dvakrat (1996 in 2003). Torej smo imeli že nekaj izkušenj.

Sledili so prvi sestanki, dogovori ... določili smo nosilno temo tekmovanja (ki smo jo, mimogrede, iz vremenoslovja prekrstili v vremeoznalstvo). Že spomladi smo tekmovanje predstavili na občini Trzin, kjer smo pričakovali nekaj pomoči. Prav tako pa smo tvorno sodelovali z OŠ Trzin.

Poleti se je intenzivnost priprav precej zmanjšala, saj majhno društvo s svojim (pre) majhnim številom stalno aktivnih prostovoljcev težko pripravlja več velikih projektov hkrati. Pred nami je bil namreč mladinski planinski tabor, pa potovanje "Norih krav" po Švici ...

Prihod jeseni je pomenil tudi končne dogovore pri organizaciji, iskanje donatorjev, dogovore o snemanju prireditve, pripravi biltena ...

Del tekmovanja smo – predvsem na željo mentorjev – želeli "prestaviti" na prosto, v naravo. Zato smo se odločili, da uvodni del, skupaj s pisanjem testov organiziramo na OŠ Trzin. Z organiziranjem "Vremenskega potepa po Ongru" smo po našem mnenju ustrezno "odgovorili" zagovornikom prenosa tekmovanja ven – v naravo (in obenem tekmovalce mimogrede napotili iz Trzina v Jablje). Zaključek tekmovanja smo namreč želeli organizirati na gradu Jablje. S Centrom za evropsko prihodnost (CEP), ki domuje na gradu, smo se dogovorili za cenejši najem njihove dvorane.

Ko je v soboto, 16. januarja 2010, pozno popoldne vseh 27 ekip mladih planincev iz vse Slovenije zapustilo Trzin in ko je vodja tekmovanja Brigita Čeh izrekla vse priznanje nad dobro organizacijo tekmovanja v Trzinu, se nam je odvalil težak kamen od srca.

Lepo je bilo delati z ekipo prostovoljcev, ki si je želela, da bi tekmovanje kar najbolje uspelo. Hvala tudi vam!

Zelo dobro se zavedamo, da vas zanima še veliko več o zanimivem dogajanju na 21. državnem tekmovanju Mladina in gore.

A bi morali, da bi zgolj izpostavili najbolj zanimive trenutke, izdati že čisto novo knjižico.

Seveda bi vas potem zmotile črno bele fotografije (donatorji danes niso več tako radodarni), video posnetki, ki se ne bi predvajali (pri razvoju papirja smo še vedno v Gutenbergovih časih) ...

Zato imamo za vas čisto preprosto rešitev! Če vas zanima več o dogajanju med tekmovanjem, zanimivih gostih in dejavnostih, ki so tekmovanje spremljale, si lahko ogledate bogato zbirko fotografij, posnetkov, člankov in drugega gradiva na spletni strani PD Onger Trzin:

<http://onger.org>

MLADINA IN GORE 2010 državno tekmovanje

Špela Marolt

Tokrat je državno tekmovanje Mladina in gore po nekaj letih zopet potekalo v Trzinu.

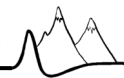
Prvi del državnega tekmovanja je potekal v obliki pisnih testov, ki smo jih odpisali z odliko. Po pisnem delu tekmovanja smo dosegli tretje mesto in se tako uvrstili med šest najboljših ekip, ki so se pomerile v velikem finalu.

Finale je sestavljeno iz desetih vprašanj in poteka pred publiko v obliki kviza. Sara, Aljaž, Matevž in jaz smo bili kar malce nervozni, vendar se nam je uspelo skoncentrirati. Tudi na finalna vprašanja smo znali podati pravi odgovor.

Skozi celotno finale smo bili izenačeni s skupino Slivniški svizci. Na koncu smo žal malce popustili in tako dosegli odlično drugo mesto.

Prejeli smo priznanja in pokal ter posebno nagrado – 2x vikend paket v gorah.

ZIMSKI PLANINSKI IZLET NA POKLJUKI

Tomaž Kocman

Moker sneg, dež, plundra, blato, fifej! Očitno je babica Zima preslabotna, da bi nam še pričarala zimski vikend za vrečkanje na Dobenu. Gremo nekam višje, kjer je še tista prava zimska idila. Gremo na Pokljuko.

Tam se je odvijal že 14. šolski poključki maraton, ki je mladim ponujal marsikaj. Mi smo se seveda odločili, da se odpravimo proti pravljčni planini Zajamniki. Že ob prihodu smo prejeli naše številke, potem pa se pridružili svečani otvoritvi maratona. Tokrat pa so začeli iz neba padati drobni kristalčki - snežinke! Tiste čisto prave, kot iz pravljice.

Ob povabilu našega vodnika smo se počasi odpravili proti planini Zajamniki, a ker je čez noč zapadlo kar nekaj novega snega, smo se odpravili le do planine Praprotnica. Pot je bila super. Začetna urejena pot je kmalu prešla v prijetno, ozko gaz, kjer te je vsake toliko zmanjkalo in že si se znašel z nogami globoko v snegu.

A kdo pravi, da navaden smrtnik ne more hoditi po vodi? Tako smo ob prijetnem tempu hitro prispeli do planine, kjer smo si malo odpočili, okrepčali, se kepali, metali v sneg in delali angelčke.

Da pa se ne bi preveč ohladili, smo se počasi vrnili nazaj proti Rudnemu polju, tokrat po nekoliko drugačni poti. Na cilju pa so nas že čakale medalje, slastni sendviči in topel čaj. Mi pa smo si za zaključek popolnega izleta zaželeli še nekaj sladkega, zato smo se na poti proti Trzinu ustavili še na Bledu. Mljask!

NOVA NAČELNICA MLADINSKEGA ODSEKA

Urša Košir

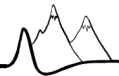
Na dan, ko so se v našem kraju začele zimske počitnice in v daljni Kanadi olimpijske igre, se je tudi v Mladinskem odseku zgodil pomemben dogodek. Na občnem zboru MO smo izvolili novo načelnico MO - Polono Podbevšek. K sodelovanju v Odboru MO je povabila že znane obraze. Odbor MO bo v prihodnjih letih sestavljalo šest članov.

Udeležba na občnem zboru je bila skromna, tako da smo po pol ure "stari" člani odseka soglasno izvolili Polono.

Še pred pustom, ki naj bi odgnal zimo, in po obilnem sneženju smo se udeleženci občnega zbora in tako novi odbor MO-ja odpravili na nočni izlet na Rašico.

Kot sem enkrat že omenila, je vsak nočni izlet na Rašico drugačen. Tokrat smo več kot eno uro gazili do naselja Rašica. Malo višje smo se čudili lučki, ki ni bila od avtomobila, šla je cik-cak in hitro švignila mimo nas. Takrat smo le ugotovili, da si je nekdo privoščil nočno smučanje z Rašice. Vrha Rašice se še nikdar nismo tako veselili kot tedaj, saj smo od društvene hišice na vrh hodili kar dve uri. Pri koči smo se posladkali s kolači, ki jih je spekla Staša, Simon pa je razkril, da je na vrh nosil še enega udeleženca, in sicer Pabla. Za sestop smo izbrali spluženo pot skozi Zgornje Dobeno. Pri kozolcu smo zopet zagazili v gozd in se v tišini spustili v Trzin. Zimski izlet nam je letošnja zima pričarala kar pred domačim pragom.

S petkovim večerom se je moj mandat po treh letih vodenja Mladinskega odseka iztekel. V teh letih se je zgodilo veliko reči. Zahvaljujem se celotnemu odboru, vsakemu posebej, ki je trenutke prostega časa namenil mladim v Trzinu, v januarju letošnjega leta pa tudi mladim planincem iz vse Slovenije. Poloni želim veselo vodenje odseka še naprej.

ZASAVSKA SVETA GORA

Nataša Braunsberger

Na prav lepo pomladno soboto smo se trije mladi planinci pod vodstvom Boštjana odpravili na Zasavsko Sveto goro, ki je bila včasih (in za nekatere še danes) priljubljena romarska pot in tudi zavetje pred napadi Turkov. Prevoz do izhodiščne točke je bil sprva mišljen kar z avtobusom in vlakom, vendar smo se zaradi manjšega števila udeležencev odločili za mnogo udobnejšo možnost in nas je tako do začetka naše poti pripeljal kar Boštjan, oziroma bolj pravilno - njegov srebrni konjiček. Kmalu smo zapustili majhno vasico Sava in jo mahnilo po poti navzgor. Po dobrih dveh urah hoje in občudovanja prebujanja narave smo prispeli na naš cilj – do planinske kočice, kjer smo si z velikim užitkom nekateri privoščili kavo, drugi pa dišeč domač »štrudl«. Poleg tega smo si ob mljaskanju lahko na televiziji ogledali še serijo smučarskih poletov iz Planice. Po takšni malici in počitku je bilo kar težko vstati od mize, vendar smo morali počasi odriniti nazaj proti domu. Na hitro smo zaokrožili še okoli obzidane cerkvice, ki je sedaj obdana z majhnimi praviljnicami, zaradi katerih sem v svojem spominu kraj po domače poimenovala kar »palčkova vas«, nato pa zavili nazaj proti dolini. Na poti navzdol nas je ustavil taksist in nam ponudil prevoz, če bi bili slučajno utrujeni...ampak kot pravi Trzinci smo pot nadaljevali kar peš, dobre volje pa je bilo dovolj, da bi lahko še njega s sabo vred dol nesli ☺!

HUDIČA PA NISMO SREČALI!

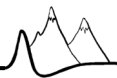
Tomaž Kocman

Aprilska vremenska napoved in prvi dan prvomajskih počitnic nas niso dovolj prestrašile, da si ne bi upali povzpeti na razgledni vrh v vznožju Karavank - Sv. Jakoba nad Preddvorom. Peterica iz PD Onger Trzin se nas je hitro povzela do senčnice pesnice in pisateljice Josipine Turnograjske, kjer smo se ob njenem znamenitem verzu 'Zmiraj krasna je narava' za trenutek ustavili, nadihali svežega zraka, najbolj lačni pa so si privoščili tudi kakšen ugriz.

Od tu je pot minila kot za stavo. Ob prijetnem klepetu in prebujajoči se naravi smo kot bi mignil prispeli do planinske kočice, kjer smo si z velikim zadovoljstvom privoščili krožnik jote in slasten jabolčni zavitek. Z veseljem smo se tudi razgledali naokoli, a nam je megleno ozračje preprečevalo užitke ob širnem razgledu, ki ga vrh ponuja.

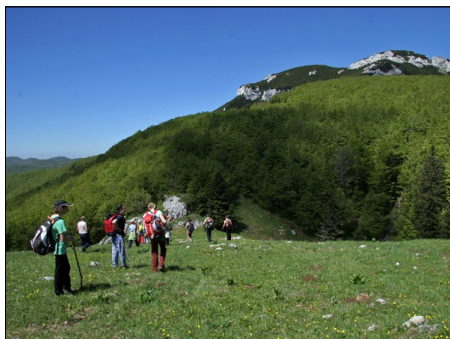
Tudi pot nazaj je hitro minila. Vmes smo še zavili do razvalin Pustega gradu, kjer se nam je odprl čudovit razgled na Hudičev boršt. Zanj sta se nekoč davno nazaj kregala dva kmeta, dokler ni eden izmed njiju zaklel: 'Hudič naj ga vzame!' Še tisto noč je prišel hudič in z gozdom na hrbtu tekel preko travnatoga pobočja, a ga je zaradi jutranje zore in zvonjenja zvonov sv. Jakoba, tam tudi izpustil. Mi se pri nabiranju čemaža (divjega česna) nismo nič kregali. Bilo ga je dovolj za vse. Tako smo se sredi sončnega popoldneva z vrečkami čemaža in lepo dogodivščino vrnili proti domu.

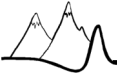

SNEŽNIK

Pia Pavlič

5. junija 2010 smo šli na Snežnik. Vodil nas je Miha Pavšek. Hodili smo po lepi poti, ki ni bila preveč naporna. Ko smo prišli na vrh, smo zagledali kočo, v kateri smo si dali žig. Na vrhu smo počivali približno eno uro. Imeli smo odličen razgled. Ko smo odšli dol, smo se malo izgubili, zato smo hodili zelo dolgo! Ko smo končno prišli, smo se končno odpeljali!

GYMNASIUM

Matevž Peternel

Enkrat lani spomladi smo skupina Nore Krave: Špela, Jaka, Matevž, Aljaž in mentor Boštjan, kot zmagovalci tekmovanja MIG, dobili povabilo za radijsko oddajo *Gymnasium*. Med počitnicami smo tako neko sredo vstali zelo zgodaj, verjetno okoli osmih in se odpeljali v oblačno Ljubljano.

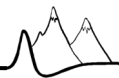
Ker Boštjana ni bilo, nas je peljal njegov brat Simon. Tudi Aljaž in Špela se na oddaji nista odločila nastopiti. Vseeno je Špela šla z nami in nam nudila psihično podporo.

Kmalu smo našli parkirišče in se odpravili proti Radiu Slovenija. Tam nas je pričakal varnostnik Mirko. V avlo nas ni hotel spustiti, dokler ni prišla gospa Medved, voditeljica oddaje *Gymnasium*. Ponudila nam je kavo in nam razkazala prostore.

Po kratkem ogledu smo se napotili v studio. Soba je bila velika, na zidovih je bila obloga, ki je preprečevala odmev. V sobi je bila miza z vsaj 10 udobnimi naslanjači, pred vsakim pa je bil mikrofoni. Na desni strani sobe je bilo steklo, za katerim je bil tehnik.

Posedli smo na stole. V oddaji nas je nastopilo okoli osem, jaz, moj brat, Simon, gospa Medved in planinska skupina iz Braslovč. Kmalu smo začeli snemati in na srečo ne v živo. Pogovarjali smo se o planinstvu, o pripravi na turo, mladinskih taborih, tekmovanju MIG, IZI- ju,... Na vsake toliko časa smo imeli pavzo med katero so predvajali glasbo. Kmalu je bilo konec oddaje in napotili smo se do vhoda. Tam smo se poslovili in odšli vsak svojo pot.

Oddaja je bila predvajana naslednji teden, v sredo zvečer. Meni se je zdelo dokaj zanimivo in zabavno, vendar bi v drugič dobro premislil, če bi šel na oddajo 😊.

"NORE KRAVE" V ŠVICI NISO POSTALE VIJOLIČNE ...

Jaka Peternel

Po lanski zmagi na tekmovanju Mladina in gore smo se Špela, Matevž, Aljaž, naš mentor Boštjan in jaz odpravili na trekking v Abruzzi v Italijo, kjer smo se imeli odlično. Po koncu trekkinga in slovesu od novih prijateljev je bilo vsem težko. S prijetnimi spomini na planinske počitnice smo zakorakali v novo šolsko leto, Boštjan pa nazaj v službo. Čeprav sva s Špelo zapustila osnovno šolo, smo ostali v stiku. Včasih bolj, včasih manj redno smo obiskovali srečanja planinske skupine dijakov in študentov PD Onger Trzin (PS Plankton). Čas je tekel dalje. Poletje se je začelo približevati in na dan so pokukale zamisli, ki so se porajale že lani, ko smo se z vlakom vozili iz Abruzzov. Želeli smo si nazaj v hribe, nekam izven meja Slovenije. Želja se mi je zdela kar prevelika, vendar se je kmalu pokazalo, da bo šlo.

Za cilj smo si izbrali Švico, predvsem Boštjan pa je pokazal, da za nas, trzinske planince, res ni meja in je celoten izlet organiziral. Izlet v deželo, polno zasneženih vrhov, strmih bregov in ledenikov, ur in meni precej ljube čokolade. Tokrat smo potovali z avtomobilom. Pri prevozu sta pomagala najina starša, ki sta imela v Švici svoje načrte. Špela in Aljaž sta se peljala z Boštjanom, midva z bratom pa z najinimi starši.

Po dolgi in naporni vožnji smo zapeljali iz tretjega najdaljšega cestnega predora na svetu (St. Gotthard Tunnel, dolžina: 16,4 km). Pozdravil nas je naliv. Beli oblaki so se držali pobočij in se vlekli čez grebene. Tla je prekrivala živo zelena trava in obdajali so nas smrekovi gozdovi.

Pot smo nadaljevali in še nekaj časa je preteklo, preden smo prispeli v Wilderswil, kjer smo imeli rezervirana prenočišča. Najprej smo zaupali GPS-u, ki nas je pripeljal na konec ozke uličice, kjer je stala srednje velika kmetija. Po kratkem ogledu smo

ugotovili, da to ni to, kar iščemo. Na srečo nas mala črna naprava ni popolnoma ukanila, pripeljala nas je le na napačen konec ulice. Čez pet minut smo tako res stali pred našim bivališčem. Po stopnicah, ki so bile precej nagnjene, smo se povzpeli do drugega nadstropja in tam prejeli ključe naših sob od dobrodušne Angležinje.

Naslednji dan smo se namenili povzpeti na 2681 metrov visok Faulhorn, vendar smo naleteli na nekaj težav. Z avtomobilom je bila vožnja do našega izhodišča Bussalp prepovedana, zato smo morali počakati dve uri do prihoda prvega avtobusa, ki nas je zapeljal do tja. Z njim smo se dvignili nad oblake, premagali strme travnate bregove in čez nekaj časa prisopihali na razgledni vrh, ki pa je bil na našo žalost ovit z meglo. Usedli smo se na klopi restavracije, kjer ni dovoljeno malicati in na plan potegnili malico. Živo smo razglabljali, kako se bomo delali Francoze, če pride natakarcica. Družbica,

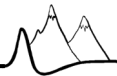

ki je sedela poleg nas, je vstala in se odpravila, razen neke gospodične. Vprašala nas je, če govorimo angleško in mi smo ji glasno odgovorili z da. V naslednjem trenutku smo spoznali, da je to natakarcica, ki pa nas je v nadaljevanju precej prijazno odslovila. Naši načrti so tako padli v vodo, malicali pa smo v vetru. V dolino smo se odpravili po drugi poti, mimo jezera. Veličastnega razgleda, ki ga obljublajo razglednice, žal nismo imeli zaradi oblakov, ki so se ta čas dvignili.

Druga velika tura je nastopila šele v soboto, saj nas je v petek presenetil dež, kar je bilo po svoje odlično. Dež je namreč spral ozračje in nam pozneje ponudil čudovite razglede. Po naporni poti, ki je bila, tako kot vse druge švicarske poti, precej strma, poleg tega pa proti vrhu zasnežena, smo prisopihali

na 2970 m visok Schilthorn. Za razliko od ostalih vrhov, smo tik pod tem vrhom

stopili na stopnice in se prav "herojsko" po njih povzpeli na ploščad polno turistov. Na ta vrh je namreč speljana tudi gondola, kar omogoča dostop tudi tistim, ki ne planinarijo. In če smo že pri herojskih dejanjih: Na Schilthornu so posneli nekatere kadre za film o tajnem agentu 007 Jamesu Bondu (V službi njenega veličanstva, 1969). Švicarji znajo to dejstvo še vedno dobro pretapljati v denar. V restavraciji na vrhu, ki se imenuje Gloria, v dopoldanskih urah postrežejo npr. z James Bond 007 samopostrežnim zajtrkom. Razgledna ploščad in množica

turistov nam torej ni pokvarila odličnega občutka ob vzponu na vrh. Bili smo namreč nagrajani s kristalno jasnim razgledom. Veliki vrhovi kot so Eiger, Mönch in Jungfrau so pred nami stali kot na dlani, pogled pa nam je segel vse do oddaljenega Mont Blanca. Belina in divjost teh vrhov sta nas vse očarala, veličina njihovih strmih sten pa prevzela.

Nismo pa le planinarili, ogledali smo si tudi slapove (Staubbachfall, Glattbachfall, Wandelbachfall,...), vasico Wengen, sotesko Gletscherschlucht in ledenik Fieschergletscher pri Grindelwaldu. Za en teden smo se umaknili in uživali v miru gora, testeninah z omakami iz konzerv in družabnih igrah ob večerih.

Ob preranem koncu smo se vsi praskali po glavah: kam je šlo tako hitro teh sedem dni?

IZLET NA OGRADE

Boštjan Kralj

Zadnji vikend v avgustu 2010 smo se po dolgih letih odpravili na Ograde v Bohinjskih gorah. Večina ljudi gore z nenavadnim imenom ne pozna, a med poznavalci je ta vrh zelo priljubljen, saj nam ponuja izjemen pogled na naš najvišji vrh, Triglav. Ogradi pa ne ponujajo samo čudovitega razgleda, ampak tudi priložnost za obisk nekaterih zgornje-bohinjskih planin.

Kočo pri sedmerih jezerih še vedno oskrbujejo s konji.

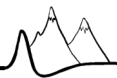
Kot bi mignil je bila pred nami planina v Lazu.

Ogradov spustili na Lazovski preval in nazaj na Planino v Lazu, kjer smo si privoščili kislom mleko. Polni energije smo se razdelili v dve skupini, ena se je vrnila nazaj na planino Blato, druga skupina pa se je odločila, da bo obiskala še planino pri Jezeru in od tam nazaj na planino Blato.

Izlet smo začeli na planini Blato, kamor smo se zapeljali z avtomobili. Že tam nas je čakalo prvo presenečenje, ko smo srečali »nosače«, ki so na konje natovarjali hrano in pijačo za Dom pri Triglavskih jezerih. Pot nas je nato vodila do idilične Planine v Lazu in naprej do Ogradov. Vrh nam sicer ni ponudil izjemnih pogledov na okoliške vrhove, saj je bilo vreme precej muhasto. Hitro smo se po severni strani

Za nekatere je sledil zajtrk, za druge pa že malica ☺

V globini so se kot lego kocke videli pastirski stanovi na planini v Lazu.

Seveda na vrhu ne sme manjkati skupinska slika.

Otroci so si za Poloninim hrbtom delili sladkarije.

Tisti, ki bo zadnji, bo ostal brez.

Mmmmmm, je dobro!

MIMO OKREŠLJA NA LEDINSKI VRH

Aljaž Pavšek

Namesto, da bi za nagrado za 2. mesto na MIG-u dobili denarno nagrado ali npr. sanjske počitnice na Havajih, smo dobili 2x spanje v gorskih kočah. Čeprav Matevž, Sara, Špela in jaz nismo bili preveč zainteresirani za to super nagrado, se je Boštjanu zdelo, da jo moramo izkoristiti...

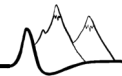
Na prelep septembrski konec tedna, kot naročeno sonce za poležavanje, so nas že ob 5. popoldne spokali v Boštjanov avto in odpeljali v Logarsko dolino do

slapa Rinka, kjer je bilo izhodišče naše odprave. Že ko smo se ogreli, se je sonce skrilo za gorami. Na nesrečo naših nog je spredaj hodila Špela in celo pot narekovala sprinterski tempo. No, smo vsaj prišli do kočice veliko hitreje, kakor je bilo napisano na tablici. Pri koči sem opazil, da imajo tovorno žičnico (mislim halo?! Mi smo peščili kot šerpe lahko pa bi se prešvercali s tovorno žičnico!).

Najprej smo odložili stvari v sobi nato pa se namestili v glavnem prostoru, jedilnici, kjer smo kmalu dobili izjemen ričet in joto. Ja, zanimivo je, da je ričet v planinskih

kočah vedno najboljši. Po jedi smo bili vsi za eno igro pokra. Slišal nas je oskrbnik in nas oskrbel s približno 120 zamaški (namesto žetonov). Seveda je jasno, da sem z mojo skrivno taktiko enega za drugim odstranil iz igre tako, da je ostala le še neizkušena Špela, in zmagal. Vsi so se pritoževali nad

preprostimi posteljami, a midva z Matevžem sva zaspala kot ubita.

Naslednji dan nismo vstali s kurami (kot nas je prejšnjo noč strašil Boštjan), ker smo imeli že visoko izhodišče tik pred vrati koč. Pot je bila lahka in na začetku položna pa še Špele nismo več pustili na čelo kolone.

Odšli smo tudi do spomenika žrtev nesreče pod Tursko goro. Med potjo smo naredili nekaj krajših pavzic za »ta zmatrane«. Na vrhu smo si pripravili malico po izbiri in zraven jedli Sarine sladkarije (žabice). Ravno super razgleda nismo bili deležni, vrhovi so bili že zagrnjeni v meglo, pripravljene za pod tuš. Matevž pa si je vzel čas in nas umetniško upodobil v knjigo vpisov (ki je zraven žiga).

Navzdol nas je neslo kar samo in v dolini smo bili 123, 45678,... Življenje so mi rešili WC-ji pri parkirišču. V avtu smo poslušali muziko oz. uničevali zvočnike z basi. Ustavili smo se še v ekskluzivni bencinski črpalki v Logarski dolini in si privoščili sladoled. Po vseh hudih mukah so nas vrnili domov.

Zaključek: Ta izlet je popoln primer, kako zapraviti ves svoj dragocen prosti čas.

KAKO SPREMENITI POLHOGRAJSKO GRMADO V ŠMARNOGORSKO?

Boštjan Kralj

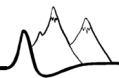
Nič lažjega!

Razpišeš izlet za otroke iz Mladinskega odseka, naročiš solidno vreme (sonce ni nujno potrebno, je pa zaželeno). Z avtobusom se odpelješ v Ljubljano in tam ugotoviš, da ob nedeljah ne vozi noben avtobus v Polhov Gradec ... Kaj? Kako je to možno? Pa saj sem na internetu sprintal vozni red! Tam lepo piše, da gre avtobus ob 9:20? Na voznem redu res lepo piše datum 3. 10., ampak pri dejanskem voznem redu spodaj pa piše 4. 10.! Kaj pa zdaj?!

Datum	3.10.2010				
Vstop	LJUBLJANA AVTOBUSNA POSTAJA				
Izstop	Polhov Gradec				
Prevoznik	Vsi prevozniki				
Čas odhoda	Čas prihoda	Trajanje vožnje	km	Cena enosmerne vozovnice	
04.10. 05:34	04.10. 06:10	0:36	21	3,10 EUR	
04.10. 06:25	04.10. 07:01	0:36	21	3,10 EUR	
04.10. 07:00	04.10. 07:36	0:36	21	3,10 EUR	
04.10. 09:20	04.10. 09:56	0:36	21	3,10 EUR	
04.10. 10:05	04.10. 10:41	0:36	21	3,10 EUR	
04.10. 11:30	04.10. 12:06	0:36	21	3,10 EUR	
04.10. 12:30	04.10. 13:06	0:36	21	3,10 EUR	

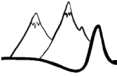
Postalo je jasno, da Polhograjske Grmade ne bomo osvojili. Hitro je padla ideja, da osvojimo vsaj Šmarnogorsko Grmado! Kratek sprehod po centru Ljubljane in že smo prišli na avtobusno postajo pri Gospodarskem razstavišču in hitro ugotovimo, da 8-ka v nedeljo ne vozi. No, pa pojdimo do hotela Lev, kjer vozi 1-ka. Juhu! Ta linija pa tudi v nedeljo obratuje, kljub temu, da smo se vmes morali presesti na drug avtobus. Sicer nam ni bilo najbolj jasno zakaj, ampak očitno tako deluje javni prevoz.

Končno smo prispeli v Tacen in jo mahnilo na Grmado. Prehitevala nas je - seveda pa smo jo tudi mi - nepopisna množica ljudi, ki je romala na Šmarno goro. Po urici hoje smo prilezli na Grmado, vendar nam to ni bilo dovolj in smo jo mahnilo še na Šmarno goro. Na vrhu smo si privoščili še čaj, ki je bil zelo všeč tudi čebelam, ki so nas pričele obletavati. Nekateri so se še posladkali z miškami. Sledila je še skupinska slika in že smo jo mahnilo nazaj proti Ljubljani.

Na poti nazaj takšnih dogodivščin z javnim prevozom, kot smo jih imeli zjutraj, nismo imeli in je zato pot minila zelo hitro.

LOV NA MEDVEDA

Tomaž Kocman

Oktober, ko je sezona lova na medvede, so se otroci z Mladinskega odseka PD Onger Trzin ter otroci iz vrtca Jelka podali na lov. Ta je bil za mnoge uspešen.

Če ste ga zamudili in je do nove sezone še daleč, imate sedaj možnost, da poiščete igralno kokco ter se nanj odpravite tudi sami.

LOV SE PRIČNE TUKAJ ...

ODLOČIL SI SE, DA NABEREŠ KOSTANJ. ENKRAT NE MEČEŠ!

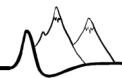

BRANJE MEDVEDOVIH SLEDI TI DELA NEKAJ TEŽAV. ENKRAT NE MEČEŠ!

NA POTI NAJDEŠ VELIKO STVARI, KI NE SODIJO V GOZD, ZATO JIH POBEREŠ. MEČEŠ ŠE ENKRAT!

BRAVO! USPEŠNO SI UJEL MEDVEDA!

OBJEMANJE DREVES TI BO VZELO NEKAJ ČASA.
ENKRAT NE MEČEŠ!

POMOTOMA SI UJEL LISICO.
POJDI NAZAJ NA ZAČETEK!

NAŠEL SI JURČKA! TO BO DOBRA
MALICA! MEČEŠ ŠE ENKRAT!

PREVZELE SO TE DROBNE ŽIVALICE, KI SE
SKRIVAJO POD LISTJEM. ENKRAT NE MEČEŠ!

PUSTOLOVŠČINA NA KVADRAT – NEPAL

Nataša Braunsberger

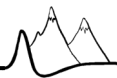
Oktober sem se odločila, da si z denarjem, ki je prej počival na varnem v mošnjičku (ne povem, kje ☺), plačam potovanje na eksotični daljni vzhod. Nekaj časa sem razmišljala, kam bi se odpravila, vendar je po nekaj prebranih knjigah slovenskih alpinistov hitro padla navduhujoča odločitev, da se odpravim na tritedenski trekking v Nepal, slavno gorato deželo, katere 'last' je vrh sveta.

Ko je pogumno odločitev podprlo še ponikanje denarja iz mojega bančnega računa na račun turistične agencije, so se zame po hitrem postopku začele priprave – le še dva tedna do odhoda, jaz pa s kondicijo, ki jo premore še moja (skoraj) devetdesetletna nona! Tako ste me nekateri v Trzinu morda lahko opazili ob sopihanju, ki je vedno bolj spominjalo na dejanski tek, na badmintonu pri Taubiju ali pa vse večkrat na Dobenu, Rašici in okoliških hribih. Zaključna tura pred odhodom je bilo težaško zimsko gazenje do Vodnikovega doma, ki pa je bilo nagrajeno z večerno polno luno, zvezdami in veličastnim pogledom na Triglav.

Predpriprave so bile tako zaključene in končno je prišel dan, ko smo se zbrali na Brniku in odleteli novim dogodivščinam naproti. Po dolgih urah letenja smo srečno prispeli v glavno mesto Katmandu, kar pa na žalost ni veljalo za našo prtljago, ki je šele tri dni zatem (seveda ob pogostih pogovorih z uradniki na letališčih) pripotovala za nami.

Ko smo trdno držali v rokah vsak svoj nahrbtnik, smo se vsi z velikimi pričakovanji odpravili iz eksotičnega in hrupnega Katmanduja mrzli in tihi Himalaji naproti. V gore, natančneje v manjše naselje po imenu Lukla, nas je pripeljalo majhno letalo, nekakšen zračni taksi, in nas odložilo na letališču, velikem kot nogometno igrišče.

Po vratolomni vožnji nas je čakalo novo presenečenje – namesto pisanega, toplega in vrvečega Katmanduja z mnogimi bogatimi templji so nas pričakale male vasice brez tekoče vode, z mnogimi planinskimi kočami (ali lodži), mimo katerih so brzeli nosači, nekateri celo samo v natikačih. Vendar kulturni šok kmalu mine - človek se hitro navadi na minimalne higienske razmere, na skromno izbiro bolj ali manj vegetarijanske hrane in po vsakodnevni utrujajoči hoji sploh ni več važno ali lodž premore elektriko ali ne, saj je ne potrebujemo več. Po dolgem dnevu smo hvaležni le, da smo siti in da imamo prosto sobo za spanje, pa čeprav ni ogrevana.

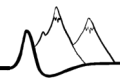

Na mraz, ki je pritisnil ponoči v Himalaji, smo se seveda pripravili že v Katmanduju, ki je ponujal mnogo planinske opreme za malo denarja. Tako smo nakupili spalne vreče s puhom in puhovke, za katere smo bili že nekaj dni kasneje izjemno hvaležni, tisti z večjimi finančnimi zmožnostmi pa so iz trgovin prinesli še mnogo druge uporabne opreme po neevropskih cenah.

Sam treking sicer ni tako zelo naporen in zahteven, naporno je bolj to, da neprestano hodiš, in to po zmeraj višji nadmorski višini. Naš najvišji vrh je bil Khala Patar (5545 m), od koder se je ravno nasproti nas odkrila temna, siva gmota Mt. Everesta. Ko smo tako od blizu videli »mati boginjo vesolja oz. boginjo neba«, kar pomeni ime gore v nepalskem in tibetskem jeziku, so bili poplačani vsi naši napori. Ni nas potrla misel, da bomo svojo pot zaključili tam, kjer jo alpinisti šele začnejo, temveč smo bili veseli, da smo se preizkusili v nenavadni dogodivščini, ki bo gotovo ostala v spominu za vedno.

Po dveh tednih hoje (in za nekatere tudi pomanjkanja mesa – v lodžih se dobi več ali manj kar zelenjavo z vrta) smo bili veseli vrnitve v dolino, kjer smo se v našem hotelu z užitkom predali topli tekoči vodi in posedanju ob kavi v kratkih rokavih ter lovili še zadnje tople žarke sonca pred odhodom nazaj domov, v hladno izzvenevanje jeseni.

Ko smo se naslednji dan vrnili na Katmandujsko letališče, smo se poslovili od našega prijaznega nepalskega vodnika Rišija in nosačev, ki so nam z velikim nasmehom na obrazih pomagali nositi težke nahrbtnike, in se podali nazaj na dolgo pot proti Sloveniji. Polni lepih vtisov smo bili na koncu razočarani le nad mislijo, da nismo videli skrivnostnega Jetija, ki naj bi se potikal po tamkajšnjih hribih ... le kam se je skril ☺?

MLADINA IN GORE 2010 - regijsko tekmovanje

Julija Klavžar

Že ko smo se Špela, Sara, Saša in jaz dobile z Boštjanom pred Mercatorjem je bilo v zraku neke vrste pričakovanje, če že ne zaradi uvrstitve oz. neuvrstitve na državno tekmovanje pa, ker nas je zanimalo, kako zgleda šola v Šenčurju. Med vožnjo do osnovne šole Šenčur nas je Boštjan spraševal razna vprašanja iz učbenika Planinska šola. Ko smo prišli v šolo, je bil moj prvi vtis, da je ta lepa, vendar mogoče malo prevelika zame. V šoli so nam rekli, naj glasujemo za tri skupine z najboljšimi imeni. Mi smo na prvo mesto napisali skupino Društvo upokojenih planincev, ki so si na koncu tudi prislužili čast najboljšega imena (po izbiri ostalih tekmovalcev). Na začetku smo se vsi tekmovalci in mentorji posedli po stolih in poslušali par planinskih pesmi, nato je bilo par govorov pa tudi nekaj v spomin preminulemu Tomažu Humarju. Nato so nas razdelili po sobah in pričeli smo s tekmovanjem.

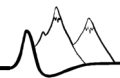
Naši skupini je šlo zelo dobro in bile smo samozavestne, da če že ne bomo med prvimi, bomo vsaj prišle na državno tekmovanje. Med časom, ki nam je še ostal, smo poskusile par bombonov iz promocijske vrečke. Imeli smo 45 min, da rešimo test in ko je bilo teh konec, smo pojedli malico in skupaj z Boštjanom v knjigi Planinska šola preverili, če smo pravilno odgovorile na vprašanja. Med časom, ko so pregledovali

teste, smo odšli po Kranjskih rovih. Bilo je zelo zabavno. Nekaj časa smo le hodili po ravnem hodniku in čez nekaj časa smo prišli ven na zrak, vendar smo potem še enkrat odšli nazaj v rove. Proti koncu naše odprave po rovih smo v zaklonišču s pomočjo simulacije videli, kako so se počutili ljudje med letalskim napadom med 2. svetovno vojno. Po simulaciji smo se odpravili nazaj v OŠ Šenčur.

Ko smo prišli v šolo, so nam povedali, da se je 12 ekip uvrstilo naprej na državno tekmovanje. Seveda smo vse v naši skupini upale,

da bomo prišle naprej. Prvih nekaj so povedali in predvidevale smo, da smo med prvimi, vendar z vsakim mestom, ki so ga povedali, smo začele vedno bolj dvomiti o naši uvrstitvi na državno tekmovanje. Ko je prišlo na vrsto prvo mesto, smo se že vse skoraj tresle od pričakovanja. Ko so rekli, da je naša skupina »Zabavno je bili zelen« prišla na prvo mesto, smo komaj verjele, kaj šele, da smo imele največ točk v celi Sloveniji, saj smo izgubile samo dve točki od devetdesetih. Po koncu tekmovanja so nam rekli za kratko izjavo, potem pa smo se navdušeni zaradi prvega mesta odpravili domov.

ZBOR MLADINSKIH ODSEKOV PRI MLADINSKI KOMISIJI PZS

Urša Košir

Tokrat se je zborovanje z Iga prvič preselilo v Mojstrano in na Dovje. Potekalo je v soboto, 18. novembra 2010. Verjetno so pri Planinski zvezi čakali na to priložnost, saj smo si lahko udeleženci pred začetkom zbora ogledali Planinski muzej. Res je vreden ogleda, za katerega je potrebna vsaj ena ura.

Pred zborom je v muzeju potekala tudi okrogla miza na temo »Vzgoja in izobraževanje mladih v planinski organizaciji«. Večina Mladinskih odsekov trpi upad srednješolske populacije, zato so pred leti pri Mladinski komisiji uvedli program Mladinski voditelj. Zbor MO pri MK PZS je potekal na Dovjem, najprej pa smo ploskali mladinskim voditeljem, ki so tečaj opravili poleti leta 2009 in do tega zbora napisali seminarsko nalogo. Večina mladinskih voditeljev je tako zagnanih, da v matičnih planinskih društvih ustanavljajo Mladinske odseke, vodijo planinske skupine, jih pripravljajo na tekmovanja Mladina in gore, pripravljajo ekipe na Slovenska planinska orientacijska tekmovanja, vodijo planinske šole in še in še.

Z letošnjo zimo so na MK PZS še popestrili program za srednješolce in študente, saj so pripravili Malo šolo gibanja v zimskih razmerah in Šolo za načelnike. Letošnji zbor je bil tudi volilni, saj se je dvoletni mandat načelniku Urošu Kuzmanu iztekel, zato smo izvolili novo, zelo pomlajeno vodstvo. Novi predsednik MK je Rok Kovšča (PD Krka Novo mesto), ki je dobil tudi podporo prejšnjega izkušenega vodstva in predsednika PZS Bojana Rotovnika.

Zbor je poleg uradnega dela predvsem družabni dogodek, kjer se izmenjujejo mnenja, izkušnje in pridobivajo nova spoznanja ter se pletejo nova poznanja. Zbora MO MK PZS smo se udeležile načelnica Polona, Staša in Urša.

SEMINAR IZI JE USPEL

Emil Pevec

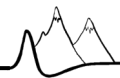
Seminar IZI (Izmenjava Zanimivih Idej za delo z mladimi planinci) se je 'rodil' v Trzinu leta 2006 z namenom, da obudi sodelovanje med vodniki PZS in mentorji planinskih skupin, ki delamo z mladimi planinci, s področja med Kamnikom, Trzinom in Lukovico – področja, ki ga 'pokriva' naš Kamniško-Bistriški meddruštveni odbor. Omenimo, da je seminar za udeležence še vedno, tako kot na začetku – brezplačen! Prvi seminar je bil res bolj lokalnega značaja. A smo hitro ugotovili, da je škoda, da kvalitetnih predavanj ne bi slišali tudi drugi – in tako od leta 2007 v Trzin prihajajo voditelji mladih planincev iz cele Slovenije (od kod vse so že bili ...).

PD Onger Trzin je 27. novembra 2010 pripravilo tako že 5. seminar IZI. Začuda nam je tokrat uspelo 'nabrati' predavatelje predvsem iz bližnjih krajev (običajno pride kakšen tudi od precej daleč ...). Tema srečanja je bila sodelovanje s starši. Letos so svoje izkušnje predstavili:

- **Urška Stritar**, pedagoška svetovalka za predšolsko vzgojo na Zavodu RS za šolstvo in soavtorica knjige *Z otroki v gore*, nam je spregovorila predvsem o sodelovanju s starši predšolskih otrok,

- **Jurček Nowakk**, vodja projektov - programov za delo z osebami z motnjo v razvoju VŽU (vseživljenjsko učenje) in doživljajskih taborov iz PD Moravče, je predstavil sodelovanje s starši oseb z motnjo v duševnem razvoju.

- **Mojca Volkar Trobevšek** (PD Janez Trdina Mengeš) je predstavila vlogo staršev na planinskih taborih, kjer so tako soudeleženci kot tudi pomočniki vodnikov.
- Trzinske barve je 'branił' **Tomaž Kocman**, ki v ljubljanskem vrtcu Jelka vodi projekt Vandrovček.
- Alfa in omega IZI-ja **Irena Mučibabić** pa je za udeležence seminarja spet pripravila zanimiv sprehod po Trzinu. Tokrat so morali udeleženci s pomočjo fotografij in pogovora z domačini ugotoviti, kje se da videti določene podrobnosti in le-te označiti na karti, vmes pa so za popestritev pomagali trem domačinkam, ki so se znašle v zagati (zaklenjen volan, mačka na drevesu, nedelujoč fotoaparāt).
- Na IZI-ju je bil prisoten tudi nekaj dni 'ne več' predsednik Mladinske komisije pri Planinski zvezi Slovenije **Uroš Kuzman**, ki je predstavil obširno prenovo akcij Ciciban planinec in Mladi planinec. Ker pa nas je na zadnjih treh IZI-jih vedno razveselil z obiskom in ker gre za 'pojočega predsednika MK PZS', ki je s prijatelji zakrivil tudi izid zanimivega CD-ja z nekaj novimi, mladinskimi planinskimi pesmimi (več o plošči na: <http://www.planinske-pesmi.si/>), smo bili ob koncu njegovega obiska deležni še kratke glasbene poslastice.

Organizatorji smo 'IZI' v slovenskem planinskem prostoru že dodobra uveljavili. Zato tudi ne čudi zadovoljstvo in navdušenje po koncu seminarja. Organizatorji so se že dogovorili, kaj bo tema srečanja v letu 2011. Veliko bo praktičnih vsebin (planinske družabne igre, bansi, ...) in prepričani smo, da bo

zadnjo novembrsko soboto v letu 2011 v Trzin spet prišlo mnogo vodnikov PZS in mentorjev planinskih skupin iz vse Slovenije.

PALAČINKE ala PLANKTON

Staša Matjaž

V decembru smo, kot se za ta mesec spodobi, organizirali novoletno srečanje MO. Po dvoletni peki toplih kruhkov, smo se letos odločili za nekoliko drugačno proslavo.

V nekoliko večjo posodo smo ubili

katerim smo dodali

*6 jajčk,
½ kg bele pšenične moke,
1 liter mleka,
ščepec ali dva soli,
nekaj kapljic olja.*

Vse skupaj smo dobro premešali. Z zajemalko smo maso vlili na vročo naoljeno ponev in z obeh strani zapekli do zlato rumene barve.

Že uganete, kaj smo pekli?

Ko so bile okrogle dobrote pečene, smo jih namazali z različnimi namazi. Izbirali smo lahko med dvema slanima, tuno in papriko, ki smo jima po želji dodali nariban sirček. Lahko pa smo se tudi posladkali ter jih namazali s čokoladnim namazom, ki smo mu dodali banane, kokos ali pa vroče višnje kuhane v vaniljevem pudingu.

- TABORNI ČASOPIS -

TRIGLAVSKI NARODNI PARK

MLADINSKI PLANINSKI TABOR

TRENTA 2010

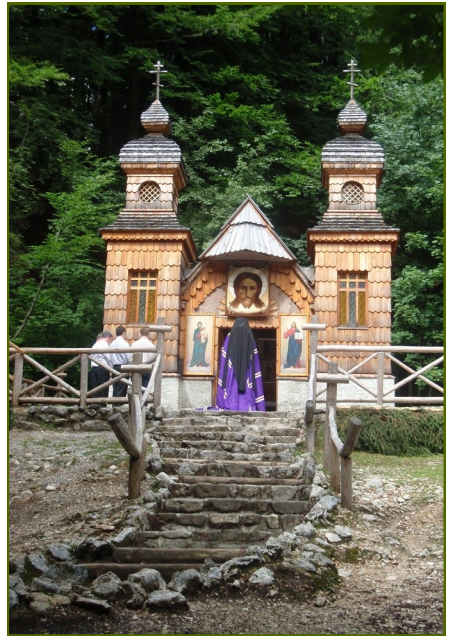

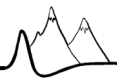
POT NA TABOR

Saša Javorac

Iz Trzina smo odšli ob 9.00. S seboj smo imeli veliko prtljage. Jaz sem sedela z Mašo, obe sva se zelo veselili letošnjega tabora v Trenti. Na poti na tabor smo se ustavili pri ruski kapelici, kjer smo gledali pogreb škofa.* Potem smo malicali na počivališču. Za malico smo imeli jabolko in vodo v plastenki. Nato smo se usedli na bus in odpeljali do tabora.

* V nedeljo, dan za našim obiskom, je pri Ruski kapelici potekala tradicionalna spominska slovesnost v spomin na ruske ujetnike, ki jih je pri gradnji gorske ceste prek Vršiča leta 1916 zasul snežni plaz. Nadškof, ki je v nedeljo vodil mašo, pa se je za daljšo molitev odločil že v soboto, sredi katere smo, nenačrtovano, prišli tudi mi. (op. ur.)

JIM BOM ŽE DAL PRAVILA!

Trentarjev Srečko

So peršli eni iz Lublane pa so se kr usidral tlake na enmu travnk. No, so se že z lastnico zmenl, k drgač bi jih zih nagnaua.

So se prec u krog usedl, potlej jim je pa en mladč začeu o enih pravilah razlagat. Pa sam mlad so bl tam, nbenga t' starga. Sm prec djau, d bodo mogli še velik žgancov pojest d bo kj iz njih.

Pa so meu en praviv, d majo zmeri prov, ma pa če tud nemajo! Pa kje je tle logika? Pa en praviv je djal, d morjo kamn na tleh ležat. Pa kje drgje bi loh bl? A ste žže kkšnga na dreves vidl?

Jim bom že dau pravila! Če se bodo obnašal kt mlad medvedje bom kr policijo poklicu.

SPALKA

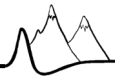
Maša Cerar Šimenc

Bil je spoznavni večer. Medo je igral na kitaro, mi pa smo si podajali spalke zavito v časopisni papir. No, v bistvu notri sploh ni bilo spalke, ker je bilo vse zavito v več slojev časopisa.

Medtem ko je Medo igral kitaro, smo si spalke podajali v krogu naprej. Ko pa se je Medo ustavil z igranjem pa se je tudi spalka morala ustaviti pri enem in tisti je odvil en sloj časopisa. Spodaj pa je bil listek na katerem je bilo napisano, katero pesem moramo zapeti ali pa je dobil eno vprašanje.

NOČNI POHOD

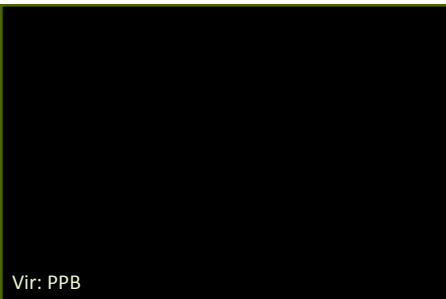
Policijska postaja Bovec

Ob natanko 20.00 uri smo dobili klic T.S., da se po Trenti klati več mladih medvedov. Nemudoma smo se odpravili na prizorišče, vendar medvedov nismo našli. Tudi skupina mladih planincev, ki se je ravnokar vrnila z nočnega pohoda, o medvedih ni vedela nič. Kljub vsemu smo opravili dva posnetka poti, kjer naj bi medvedi hodili.

(Opomba k zapisniku: Vprašaj načelnika policije, kje se prižge bliskavico!)

Vir: PPB

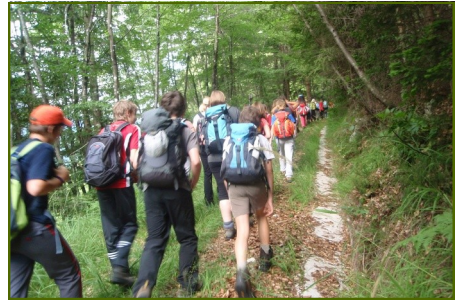
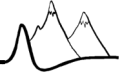
Vir: PPB

POHOD NA VEVERICO

Maja Repenšek

Zgodaj zjutraj smo se oblekli, obuli in odšli po cesti do poti mulatjere. Hodili smo tri ure navzgor, imeli smo šest počitkov. Ko smo prišli na vrh, smo imeli malico. Pojedla sem dva kruha namazana z viki kremo. Boštjan, glavni vodnik, je šel pogledat v staro podrtro hišo, ki je bila na vrhu. Našel je tako dobro steklenico, da smo jo odnesli v tabor. Navzdol smo hodili približno dve uri, s štirimi počitki. Na koncu sem bila tako utrujena in noge so me bolele, da sem odšla počivat.

USTVARJALNA DELAVNICA: RISANJE Z VOLNO

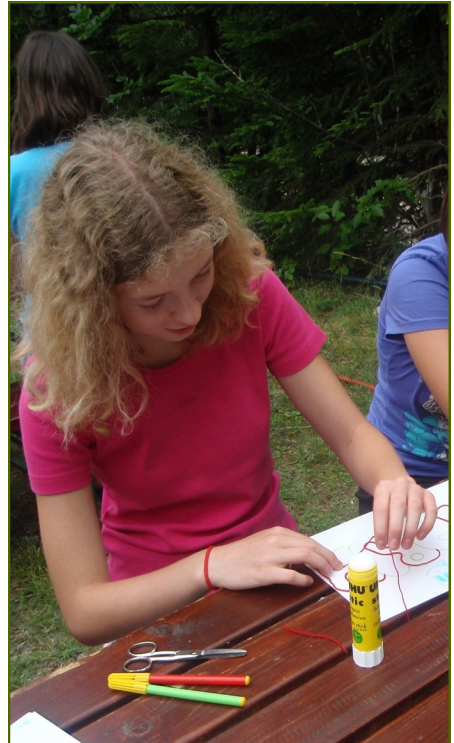
Karin Nikolovski

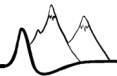
Skoraj vsako popoldne smo v taboru imeli ustvarjalne delavnice. Tako smo jo imeli tudi v nedeljo, 25. 7. 2010, z naslovom Risanje z volno.

Udeležile smo se je samo punce, saj so fantje igrali nogomet. Na list papirja smo narisale risbo, ki smo jo z najrazličnejšimi volnami obrobile in pobarvale.

Najpogosteje smo risale ovčke, ker so se nam zdele najlažje. Risba je zahtevala natančnost in predvsem potrpežljivost, saj se volna kljub lepilu ni hotela prilepiti na list papirja. Na koncu smo vseeno končale in Tomaž nas je slikal s sliko v roki.

Ustvarjalna delavnica mi je bila zelo všeč, ker smo za spremembo počeli nekaj drugega. Moja umetniško izdelana slika pa bo od zdaj naprej krasila vrata moje sobe.

NOGOMET

Taja Pezdir

Popoldne po turi smo odšli na nogometno igrišče. Bila sem edina med puncami in sem igrala položaj: obramba.

Po nogometu nihče nikoli ni bil utrujen, ker smo nogomet igrali za zabavo in ne zato, da bomo komaj hodili. Meni je bilo bolje igrati v slabši skupini, ker obramba takrat več igra in ne počiva. To mi je uspelo kar dvakrat.

Bilo pa je čudno. Prvo igro smo izgubili, drugo igrali neodločeno, tretjo smo pa zmagali. Najboljši golmani so mi bili: Boštjan, Aljaž, Žan, Simon in Matevž, ker so veliko ubranili.

Igrali smo kar tri dni zapored, potem pa je deževalo in nismo morali igrati. Ko smo nehali igrati, smo se počasi vrnili v tabor.

TRENTA IMA TALENT

Julija Klavžar

Na zabavnih večerih v Trenti smo imeli med drugimi zabavnimi dogodki tudi Trenta ima talent.

Zvečer smo se zbrali pri prostoru za ogenj. Jaz, Pia in Katarina smo se prijavile na tekmovanje. Čeprav so bile vse točke zelo dobre, so v finale prišle samo štiri skupine.

Na koncu smo zmagale jaz, Pia in Katarina s pesmijo Paparazzi od Lady GaGa. Bile smo zelo vesele, da smo zmagale in bil je super zabavni večer.

TRENTARSE IGRÉ

Manca Rakun

Zjutraj ob 8:40 smo odšli na nogometno igrišče. Tam so potekale Trentarske igre. Imeli smo jih kar 15, bili pa smo razdeljeni v pet skupin. Vse igre so bile nekako povezane s Trento ali njenimi prebivalci. V vsako od iger si lahko vložil Jorlyja. Mi smo ga vložili v zadnjo igro, ko si mogel s konico pohodniške palice pokazati, v kateri smeri je Jalovec. Po skupnih rezultatih smo bili na koncu drugi. Prvi so nas premagali za eno točko. Ampak smo bili vseeno zelo zadovoljni.

Rečna in soška postrv

Rečna postrv v Soči močno izpodriva avtohtono soško postrv, zato se ribiči trudijo, da bi rečno postrv polovili.

V ribolovu pa smo se preizkusili tudi mi in naloga ni tako lahka kot smo mislili.

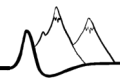

Soška fronta

Trenta je imela Soško fronto tako rekoč na domačem pragu. V boju je bilo uporabljeno raznovrstno orožje.

Sami pa smo se preizkusili v izdelavi 'plinske' bombe. Prva, ki počí, zmagá.

Trentarska hiša

Trenta slovi tudi po posebnem tipu hiš. Žal pa so se do danes ohranile le redke.

Mi smo se za začetek preizkusili v zabijanju žebeljev z napačno stranjo kladiva.

Cesta čez Vršič

Med prvo svetovno vojno je Trenta gostila ruske ujetnike, ki so zgradili cesto čez Vršič.

V tej igri smo tudi sami poskusili 'zgraditi' cesto. A bolj na ravnem.

Gorski vodniki

Tradicija gorskega vodništva v Trenti izvira že iz druge polovice 19. stoletja. Mnogi domačini so se izkazali kot izvrstni vodniki.

V vodenju pa smo se preizkusili tudi mi.

Iskanje železove rude

Prvi naseljenci v Trenti so bili begunci iz italijanskega mesta Trento, po katerem je dolina dobila ime. Preživljali so se s kopanjem rude, a so zaradi počasnega transporta rudnik zaprli. V prenašanju rude pa smo se pomerili tudi mi.

BIVAKIRANJE

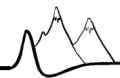
Sara Krašovec

V ponedeljek, 26. 7. 2010, smo zložili spalke in armaflekse ter se odpravili na bivakiranje. Vendar nismo odšli na kako goro, ampak smo se namestili na pet minut oddaljenem travniku.

Tako smo se namestili in postavili v krog, kjer smo odpeli in odplesali nekaj pesmi. Potem smo lahko počeli karkoli, vendar nismo smeli biti preglasni. Mlajši so takoj zaspali, mi pa smo najprej odigrali nekaj iger remija.

Ko smo se zjutraj zbudili, je bilo zelo mrzlo. Hitro smo pospravili stvari in se odpravili nazaj v tabor. Tam nam je Rezka pripravila topel čaj in zajtrk. Takoj ko smo pojedli, smo se začeli pripravljati za naslednjo turo. Meni je bilo bivakiranje zelo všeč, samo ne bi bilo treba biti tako mrzlo.

SOŠKA POT

Manca Rakun

Ko smo se zgodaj zjutraj zbudili v travi in začeli pakirati armaflekse in spalke in končno pojedli zajtrk v taboru, smo odšli na Soško pot.

Hodili smo po ravnem pa tudi v klanec pa smo vseeno skos' slišali, kako teče Soča. Hoteli smo namreč priti do izvira Soče. Ko smo prišli do kočice na izvira Soče, smo tam pomalicali, saj smo bili že pošteno lačni. Na žalost so nam vodniki povedali, da je do izvira Soče preveč nevarna pot in da se bomo odpravili kar nazaj v tabor.

No, skratka cel dan je lepo potekal, dokler nisem ugotovila, da imam obute superge in ne gozdarje. Tudi vodniki niso bili preveč zadovoljni. Ampak nič zato – dan je bil vseeno zelo lep.

DELAVNICA - BALONI

Luci Kraljevič

Po turah smo imeli delavnice. Imeli smo delavnico z baloni. Medo je pumpal balone in nam izdeloval različne živali.

Če si hotel kaj sam izdelati, si si lahko naredil, ker smo imeli liste za izdelovanje. Izdelali so: zmaje, veverice, kačje pastirje, meče, ... Sama sem si izdelala klobuk.

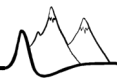
Imeli smo celo vrečo balonov različnih barv. V eni uri in pol smo porabili vse balone. Bilo mi je zelo zabavno.

KVIZ - KAKO DOBRO POZNAŠ SVOJ TV

Matevž Peternel

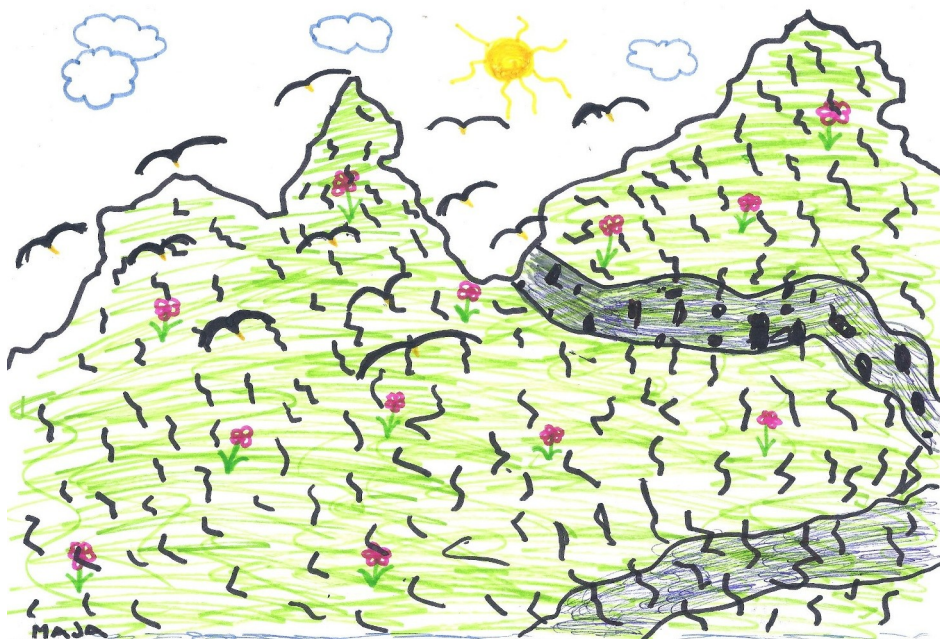

LUKNJA

Valentin Marolt

V sredo smo šli na Luknjo. Do začetka smo se peljali z avtom. Hoditi smo začeli ob sedmih, na vrh pa smo prišli ob 10:08. Sprva smo hodili po gozdu, nato pa po vijugasti poti. Pot je bila kamnita in ozka. Pri robu so bile luknje.

Na vrhu je bil lep razgled. Od vrha je bilo melišče. Na vrhu je vsak pojedel tri kose kruha. Na poti dol je bilo veliko padcev zaradi zdrs. Bilo je sončno vreme. Na mostu smo se ustavili. Nekateri so šli jest maline. Na koncu smo dobili frutabelo za moč in prišli do avta, s katerim smo se pripeljali v tabor.

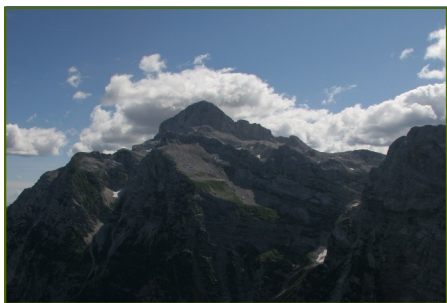
ZADNJIŠKI OZEBNIK

Špela Marolt

Bila je sredo, ko smo vstali že ob peti uri zjutraj. Kot vsako jutro nas je prebudil zvok vuvuzele. Potem smo imeli zajtrk, nato pa smo se odpravili na turo. Mlajši udeleženci tabora so odšli na Luknjo, starejši pa smo odšli na Zadnjiški Ozebnik.

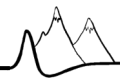
Najprej smo hodili po makadamski cesti. Kasneje smo zavili na gozdno pot, ki je bila markirana. Po približno dveh urah hoje smo prišli do jase. Sredi jase je bila lovška kočica, kjer smo imeli krajši postanek. Od tu je bilo vrha še slabi dve uri.

Zadnji del poti je bil dokaj strm in skoraj neprehojen, saj je bila pot razraščena z ruševjem. Ko smo prispeli na vrh, smo pomalicali in se vpisali v vpisno knjigo. Z vrha je bil prelep razgled na Triglav, Jalovec, Kanjavec, Prehodavce in na ostale vrhove v bližini. Pred odhodom v dolino smo se fotografirali.

Med potjo proti taboru smo se ustavili še na snegu. Skozi celotno turo je bilo lepo vreme. Ni bilo prevroče in deževno. Kot zanimivost smo videli planike. Ta tura mi je bila zelo všeč predvsem zaradi raznolikosti poti.

VOZLI IN PREČENJE REKE SOČE

Tim in Jan Jovan

V sredo, 28. 7. 2010, smo imeli delavnice kot vsak dan. Niso bile čisto ustvarjalne, ampak športne. Razdelili smo se v tri skupine: mlajši, srednji in starejši. Mlajši so pisali razglednice, srednji delali vozle, starejši so prečili reko Sočo.

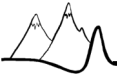

Razglednice smo pošiljali družini, prijateljem in sorodnikom. Ko so starejši prišli s prečenja, se je začela menjava. Ko smo prišli do vozlov, sta nas pričakala Urša in Matevž. Naučili smo se več kot štiri vozle. To so bičev, polbičev ...

Na vrsti nas je čakala Soča. V nogavicah ali sandalih in kopalkah smo prečili Sočo. Že v vodi, ki nam je bila do kolen, je bil tok že močan in če nas bi odneslo, nas ne bi moralo, ker sta za varnost poskrbela Boštjan in Simon.

Ko smo se vrnili, so se naše delavnice končale. Bilo nama je lepo.

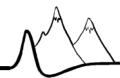

OBISK DOMA TRENTA

Ne pustimo kar tako, da bi nas nekaj dežnih kapelj prestrašilo! Dan smo izkoristili za obisk informacijskega središča Dom Trenta ter izvedeli marsikaj zanimivega o TNP.

OBISK NADZORNIKA TNP

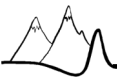
Kar dopoldne nismo izvedeli v informacijskem središču, smo popoldan izvedeli od nadzornika TNP. Z veseljem smo prisluhnili njegovim pripovedim in zanimivim dogodivščinam.

IZDELAVA OBESKOV

Pred trentarskim kvizom, ki nas je čakal zvečer, smo uživali še v ustvarjalni delavnici. Tokrat smo se preizkusili v šivanju obeskov iz flisa in šlo nam je naravnost odlično.

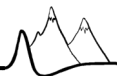

IZDELOVANJE OVČK

Urša nam je pripravila zanimivo delavnico, kjer smo se preizkusili v izdelavi ovčk iz modelirne mase. Da pa naša domišljija nima meja, povedo že fotografije. Mar niso lepe?

LOV NA ZLATOROGOV ZAKLAD

Maja Repenšek

Zjutraj smo se zbudili, pojedli zajtrk in kosilo. Tomaž je pozvonil in nam povedal, da bomo imeli lov na Zlatorogov zaklad. Vzeli smo vodo, dežnik in to zložili v nahrbtnik. Bila sem v peti skupini.

Ko je Rezka, dobra kuharica tabora, zapiskala na piščalko, so skupine v deset-minutnem razmiku lahko po vrsti šle.

Ko smo odšli smo šli po markirani cesti naravnost do Staše, ki je bila oblečena v pastirico, ki je pasla ovce. Morali smo ji naštet vse mlečne izdelke in ločiti kravje mleko in ostalo mleko z dodatki. Po vrsti smo morali razvrstiti tudi mastnost mleka. Dobili smo tri točke.

Odšli smo naprej in prišli do Urše, ki je predstavljala Kugyja. Sedela je kot kip, ko pa smo ji zapeli pesem, se je zbudila in nam dala nalogo, da iz lončka naslikanih rož izberemo samo nezavarovane rože. Dobili smo tri točke.

Potem smo odšli do Simona, ki je predstavljal Antona Tožbarja. Morali smo mu povedati, kateri les je smrekov in Aljaž je moral v hlod zarezati s sekuro. Dobili smo štiri točke.

Potem smo odšli do Boštjana, ki je predstavljaj nadzornika Triglavskega parka. Morali smo mu povedati, kaj počne TNP. Dobili smo štiri točke.

Potem smo šli do Tomaža, ki je bil duh. Peljal nas je čez gozd duhov. Morali smo se držati za vrv. Na njej je bilo navezanih nekaj stvari. Morali smo ugotoviti, kaj je tisto, kar rabimo za pohod. Dobili smo štiri točke.

Po poti smo našli list. Na njem je pisalo, da ni vse zlato. kar se sveti.

Potem smo prišli še do zadnje točke. Tam je bila Polona Zlatorog. Morali smo pobrati vse markacije. Na njih pa so bila vprašanja. Na vsa vprašanja smo odgovorili pravilno. Dobili smo zlate kamenčke. In na koncu smo ugotovili, da smo prvi.

Trentar

Utrujena postava, na obrazu pa nasmeh,
saj težko življenje v krajih je teh.

To domačin, Trentar je pravi,
ki z veseljem vsakega gosta pozdravi.

Pozdrav mu vrnite, podajte roko,
vprašajte, kakšno je življenje trentarsko.

Bele zaklade zdaj tukaj varuje,
za vas pa novo nalogo snuje.

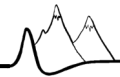
Julius Kugy

Noč in dan proti Jalovcu gleda,
misli pa mu druga rožica zaseda.

Zdaj, kot kip, zamišljen tam stoji,
za mimoidoče planince mar mu ni.

Pozornost njegovo si pridobite,
a pri tem pravo pesem izberite.

Pove vam za zaklade trentarskih gora,
za nahajališča, ki nihče jih ne pozna.

Anton Tožbar - Špik

Ruta obraz mu zakriva,
sokolje oči pa v vas upira.

Zemljevida on ne rabi,
saj poti nikoli ne pozabi.

'Molk je zlato' včasih si misli,
za planince pa rad si kakšno zgodbo izmisli.

Smrt mu že drugič bo prekrizala pot,
opozorite ga na prihajajoči se ropot.

Nadzornik TNP

Po parku pohajkuje, pazi na ljudi,
da kakšen ne zaide z načrtane poti.

Če pa kdo se v parku obnaša prav grdo,
domov ga pošlje z veliko kaznijo.

Prav rad pokaže vsakemu Trzincu,
da park pozna, kot da imel bi ga v mezincu.

Morda pove vam tudi to,
kje skriva Zlatorogovo se zlato.

Duh trentarskega lovca

Bela postava po gozdu straši,
družbe zdaj vaše si srčno želi.

Širnih zakladov si on je želel,
mnogih opozoril pa še slišati ni hotel.

Drugim zdaj on opozorila deli,
saj ve, da z Zlatorogom češenj dobro zobat' ni.

Poslušajte zgodbo njegovo zdaj vsi,
o skrivnih koticah vam rad govori.

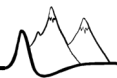
Zlatorog

Zlati rogovi in štiri nogé,
urno odnesejo ga v goré.

Če pa ga kakšen lovec ujame,
hitro prepad mu življenje vzame.

Širne zaklade v gorah varuje,
včasih kak košček komu daruje.

A tihi koraki naj bodo zdaj vaši,
da se žival preveč ne prestraši.

POJOČA DESKA

Pia Pavlič (in Manca Rakun)

31. 7. 2010 smo imeli krst. Krstilo se nas je šest. Vsi smo dobili deset udarcev razen Gašperja, ki jih je dobil dvajset. Udarce smo lahko dobili s tanko, srednjo debelo ali pa z debelo vrvjo. Bili pa so tudi drugi pripomočki: lopar za badminton in kuhalnica.

Ko so me poklicali, me je bilo zelo strah, saj sem mislila, da bodo udarci zelo boleli. Prvo, ko sem prišla, sem mogla priseči in ponavljati za »Kugyjem«. Potem so se odločili, da bom dobila šest udarcev s tanko vrvjo in pet z debelo in težko vrvjo.

Na koncu sem dobila od »Kugyja« gojzar, na katerem je pisalo, da mi je po planinskem imenu ime Zoisova zvončica. Ime mi je bilo zelo všeč.

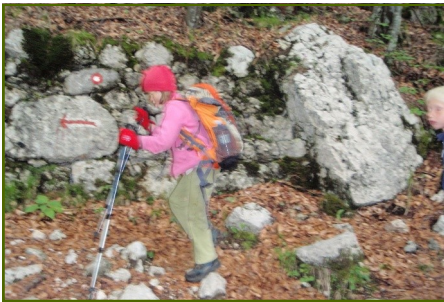
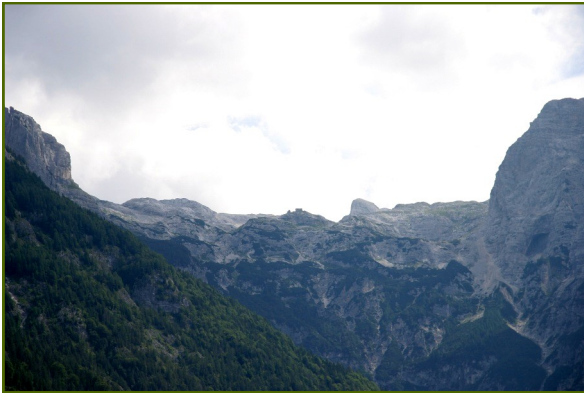

POGAČNIKOV DOM NA KRIŠKIH PODIH

Manca Rakun (zapis iz dnevnika Mladi planinec)

Vstali smo že ob 5:00. Pojedli smo zajtrk in se z avtom odpeljali do istega izhodišča kot za na Luknjo. Do vrha smo kar v redu hodili. Bolj proti vrhu smo spet videli

planike. Videli pa smo tudi triglavske rože. Na vrhu smo se v koči s čajem pogreli. V koči so bile tudi karte remi, enka, tarok in leseni šah. Ko smo šli dol, smo bili vsi že čisto pri koncu. Ko smo se z avtom končno pripeljali nazaj v tabor, smo bili vsi zelo veseli.

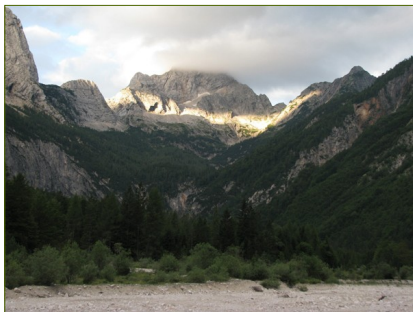

BAVŠKO-GRINTOVŠKA SUITA ZA ZADNIJ JULIJSKI DAN

Z orlovskim peresom zapisal: Miha Pavšek (Vir: onger.org)

Tako mene kot verjetno tudi druge od kar 17 udeležencev izleta (13 otrok + 4 spremljevalci) na Bavški Grintavec, je šele z nekajdnevno zamudo doseglo spoznanje, kako velik in zahteven podvig smo opravili zadnji julijski dan. Že med petkovo večerno vožnjo čez Vršič sem kolebal - bi, ne bi, bi, ..., čeprav je zjutraj na Kredarici še snežilo (s 15 cm je bil izenačen julijski rekord v višini snežne odeje!). Potem, ko smo se v zgodnjem sobotnem jutru pripeljali skoraj do parkirišča pred Florijem v

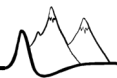

Zadnji Trenti (na zemljevidih piše 962 m), so skrivali oblaki le še najvišje vrhove. Jutro je bilo sveže, dan dolg, oblaki v razkranju, veter v pojenjavanju in, kar je morda najbolj pomembno, z nami spočita četica mladih planincev. Po skoraj dveh deževnih dneh so bili naravnost lačni vrhov ... in kocka je padla – gremo na Bavškega, danes ali nikoli!

Vzpon nanj je bil svojevrstna gorska suita. Za to zaokroženo glasbeno obliko je značilno, da ima najmanj 3, najpogosteje pa 7-8 stavkov, tonovski način njenih delov pa ostaja od prvega do zadnjega stavka enak (v našem primeru so bili to vztrajni koraki trzinskega "drimtima" ...).

1. stavek (andante/zmerno počasi) je izzvenel že na prečkanju širokih prodov oziroma prostrane hudourniške struge Suhega potoka. V 2. stavku (animato/živahno, navdušeno) se je postavila pot že bolj pokonci, saj smo se morali dvigniti nad slapove Suhega potoka (te smo le slišali ...) vse do že zdavnaj

opuščene planine Zapotok, kjer pa še vedno rastejo borovnice. Pri podirajočem se stanu na položnem svetu smo si malce oddahnili, za malo bolj živahen naslednji oziroma 3. stavek.

Tega (*allegro ma non troppo*/živahno, a ne preveč ...) smo ga "odigrali" na poti skozi macesnov gozd. Po treh urah smo prečili pobočja tik pod Velikimi vrati (skozi ta prideš kaj daleč, saj so na oni, soški strani, precej prepadna), nad gozdno in drevesno mejo in z vsakim korakom je bilo pod nami vse več okoliškega sveta. Tako smo nadaljevali vse do krnice pod Sravnikom, kjer smo dosegli 2000-ko in tudi prvo snežišče, zato je bil čas za malico. O tem, kaj, kako in kdo je kaj ter koliko pojedel

raje ne bi, je bilo pa zanimivo poslušati, kaj vse mladi planinci nosijo s seboj. Vsak je imel namreč le svojo pijačo, drugi del obroka pa je moral sestaviti s pomočjo vsebin iz drugih nahrbtnikov - čisto po hribovsko! 4. stavek (*calmo/mirno*) se je začel z že kar malce lenim prečenjem položnega snežišča in nadaljeval z vzponom prek melišč pod vršni greben.

Sledil je dramatični preobrat v 5. stavek (*allegro con brio*/živahno in energično), v kar nas je primorala sprememba naklona pobočja v navpični smeri (beri: huda strmčina). Počastili smo jo z opasanjem, navezovanjem in "očeladenjem" ter tako opremljeni dosegli severni, deloma še travnati del grebena. Na obeh njegovih straneh se je bilo moč nasloniti "na zrak", saj ga je bilo povsod v izobilju. Ko se greben priključi vršni gmoti pa še burni finale - šesti stavek (*moderato sospirando/zmerno vzdihujoče*) - po jeklenicah in klinih, vmes pa občasno spet "polno praznega". Poleg globokega dihanja,

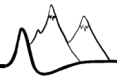

nekateri so ob zračnem razgledu dihali bolj plitvo, se je slišala le pesem vponk in kotalečih se kam(e)n(čk)ov. Slednji so postajali vse bolj nadležni, dokler nismo tik pod vrhom stopili na precej bolj prijazen in manj izpostavljen svet. In hip zatem na prostoren ter uravnan vrh, kjer so nas prevevali naravnost božanski občutki. Kaj nas ne bi, saj je bilo vse pod nami, ker so bili najvišji vrhovi deloma še vedno v oblakih. Da gre za visok vrh, smo si lahko po skoraj šestih urah ogledali na žigu na kovinskem profilu. Najverjetneje ga je izpulila strela, zato ga je bilo moč pritisniti kamorkoli, tudi na čelo. Po kratki analizi smo vodniki ugotovili, da so prav vsi udeleženci prvič na vrhu, zato si zaslužijo planinski krst. Rečeno – storjeno! Maščevanje bo menda

sladko ...

Od vrha dalje smo morali premagati "le še skromno" višinsko razliko - kot bi šli s Triglava v Vrata. Kaj se pa zamudimo - in smo šli, čež vrhnji del bolj previdno in počasi (aja, to je bil že verjetno sedmi stavek (adagio con sentimento/počasi in z

občutkom). Skale je zamenjal grušč in kasneje vse bolj goste ter visoke trave, skalne (korozijske) žlebiče in vzporedne kamninske sklade pa planike in svižčeve luknje. Planina Nad Sočo se kar ni in ni hotela pokazati, kar ni nič čudnega, saj je skoraj 1000 metrov nižja od vrha. Poleg tega pa smo lahko na tem delu poti občutili, kaj so prisojna pobočja. Na srečo so sončna obdobja prekinjali oblaki, nižje pod planino pa za senco tako ali tako poskrbi gozd.

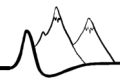
Krepka malica s počitkom na planini je sicer dvignila moralo, a le prehodno, natančneje do roba planine, kjer se odpre pogled v dolino. In s tem na naslednjih, skoraj 900 višinskih metrov spusta! "Krasna si bistra hči planin" se nam je res pokazala s svojo prepoznavno smaragdno barvo, a kaj, ko smo jo lahko le videli, čeprav bi si jo želeli vsaj slišati in še bolj občutiti. Zadnji, torej 8. stavek (lento lamentoso/počasi in tožeče), se je odvil na tem, kot se je pokazalo na koncu niti ne tako dolgem, a napornem spustu. Nekje na sredi smo občasno že lahko ujeli zvoke narodno zabavne glasbe, ki so prihajali s kampa na začetku Lepene. Vsaj to nas je navdajalo z upanjem, da bomo enkrat vendarle prišli v dno doline. Po zadnjem počitku v gozdnem (bukovem) rezervatu Lemovje, smo prečili še istoimensko pobočno polico (ta se boči še več kot 300 metrov nad dolinskim dnom), kjer je bilo še pred pol stoletja nekaj kmetij. Vendar je bilo tukajšnje življenje eno samo "matranje", saj so morali iz doline prav vse prinesiti na ramah (tudi danes še ni ceste, ker so gozdovi gospodarsko nezanimivi ...),

poleg tega ni tu nobene vode, seno pa so med drugimi vozili tudi po žičnici s planine Nad Sočo. Voda privre na dan šele v Soči pod Sočo in končno smo "pricurjali" - do druge od obeh Soč - tudi mi. Z vrha smo potrebovali nekaj več kot štiri ure, za vse skupaj pa celih enajst! In potem je bilo vse drugače, saj veste kako je, ko je konec vsega hudega. Kmalu so prišli po nas taksisti Urša, Lado in Polona in nam sporočili dve dobri novici na črko Č - v taboru vas čakajo Rezkini čufti, zvečer pa bo Simon pekel čevapčiče. Še enkrat več se je torej pokazalo, da gora ni nora, ampak je nor tisti, ki gre gor ter še bolj oni, ki ostane dol ...

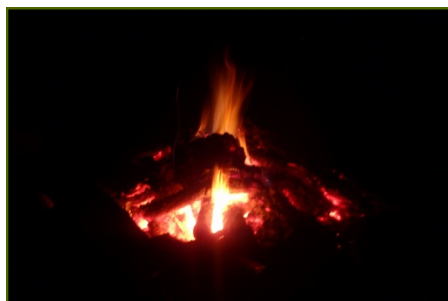
Pa prid'te kdaj z nami še vi, pač, takle mamo tlake na taboru!

ČEVAPČILNICA KRALJ

Ko okrog ognja cel tabor leta,
ko konča vsaka se dieta,
ko diši že naokrog in dalj,
ve se, da je tu Čevapčilnica Kralj!

TURNIRJI – REMI

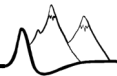
Luci Kraljevič

V sredi tabora je Staša šla od šotora do šotora. Spraševala je, ali se bi kdo vpisal na turnir v taroku, remiju in enki. Pri taroku je bilo takoj finale. V enki in remiju je bil še

polfinale. V taroku je zmagal Žan, drugi Matevž, tretja Pia in četrta Julija. V enki je zmagala Sara, drugi Žan, tretja Luci in četrta Pia. Pri enki in remiju smo igrali po deset iger, pri taroku pa v finalu dvajset iger. Bilo je veliko živčnih in sproščenih igralcev.

TO NI FER!

Zakaj morajo vedno punce dobiti nagrado za najbolj čist šotor?

A smo fantje krivi, da medved vedno prilomasi ravno v naš šotor?

Da ne omenjamo tega, da se fantje na začetku tabora, po kavalirsko, izberemo šotor, ki je najbolj izpostavljen orkanskem vetru, da se punce ne bi prehladile.

Poleg tega smo vse umazano perilo zmetali v predprostor, da bi bilo v šotoru lepo, a smajlija nismo dobili!

KONEC PROSTOVOLJSTVU!

S tem taborom se je končalo tudi prostovoljstvo, ki ga naše PD goji že od ustanovitve. Taborno vodstvo se je zato odločilo, da tako zahtevnega, predvsem pa odgovornega dela ne namerava več opravljati brezplačno. Prav tako želi nadomestilo za ves čas, ki ga namenja pripravam na tabor ter za dopust, ki ga koristi v času tabora. Zato je letos taborno vodstvo od načelnice MO PD Onger Trzin Polone Podbešek odločno zahtevalo plačilo v višini enega kilograma čebule. Ta je, v strahu pred stavko, zahtevo sprejela.

24. mladinski planinski tabor Trenta 2010 je za nami in zopet lahko rečemo, da smo preživeli devet nepozabnih dni bivanja v osrčju Triglavskega narodnega parka.

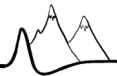
Za nekatere udeležence je bil to že sedmi tabor, ki so se ga udeležili, medtem ko so bili nekateri z nami šele prvič. Dogodivščine in prijateljstva, ki so se spletla v teh devetih dneh, si bomo zagotovo zapomnili vsi, tako udeleženci, kot tudi taborno vodstvo.

Vsa zahvala za nepozabne dogodivščine gre predvsem Tomažu Kocmanu, Urši Košir, Poloni Podbevšek, Simonu Kralju, Staši Matjaž in kuharici Rezki Zemljak. Seveda pa ne smemo pozabiti tudi Miha Pavška in Miha Peternela, ki sta pomagala izpeljati zaključno turo na Bavški Grintavec.

Prav tako gre zahvala ga. Mariji Kravanja, ki nam je odstopila taborni prostor, Civilni zaščiti Trzin, ki nam je posodila taborni šotor, Občini Trzin, Mercatorju, Mladinski komisiji Planinske zveze Slovenije za denarno donacijo.

Se vidimo naslednje leto na 25. mladinskem planinskem taboru!

Boštjan Kraj

VČLANI SE IN SE NAM PRIDRUŽI!

V letošnjem letu lahko poravnate članarino na naslednje načine:

- preko spletne društvene trgovine (kliknete na 'prodajno polico').
- po dogovoru s tajnico društva, Natašo. Pokličete jo na številko 041 956 884 in se z njo dogovorite vse glede plačila in prevzema članskih nalepk.

Kategorije in višina članarine v letu 2011 (z dodatno vračunanim 1 €, kot prispevek članov za izgradnjo Slovenskega planinskega muzeja v Mojstrani v obdobju 2009-2011 – sklep OZ društva leta 2009):

A člani (najbolj aktivni člani z največjimi ugodnostmi): **51,00 €**

B člani (aktivni člani z večino ugodnostmi): **21,00 €**

B1 člani (osebe starejše od 65 let, z ugodnostmi B članov): **16,00 €**

S+Š člani (srednješolci in študenti do 26. leta starosti): **14,00 €**

S+Š/D člani (20% družinski popust): **11,40 €**

P+O člani (predšolski in osnovnošolski otroci): **6,00 €**

P+O/D člani (20% družinski popust): **5,00 €**

Vse informacije o članarini (različna zavarovanja, popusti, ...) najdete na spletni strani društva (onger.org).

KONTAKTNI PODATKI AKTIVNIH MO-jevcev IN VODNIKOV PZS

MO PD Onger Trzin

Ulica Rašiške čete 4, p.p. 12
1236 Trzin

Spletna stran: <http://onger.org>

El. naslov: info@onger.org

Polona Podbevšek	(041) 517 - 815	polona.podbevsek@gmail.com
Boštjan Kralj	(040) 513 - 550	bostjan_kralj@t-2.net
Simon Kralj	(040) 824 - 823	simon.kralj@gmail.com
Tomaž Kocman	(031) 880 - 894	tomaz.kocman@gmail.com
Staša Matjaž	(051) 241 - 606	stasa.matjaz@gmail.com
Urša Košir	(041) 211 - 080	ursa.kosir@gmail.com
Emil Pevec	(031) 570 - 533	emil.pevec@gmail.com
Irena Mučibabič	(031) 562 - 092	irena.mucibabic@gmail.com
Miha Pavšek	(031) 658 - 598	miha.pavsek@zrc-sazu.si
Janez Rupar	(041) 854 - 972	

PRIDRUŽI SE NAM TUDI TI!

Vabljeni na izlete in ostale akcije planinskega društva Onger Trzin.

Za podrobne informacije spremljajte spletno stran <http://onger.org>.

REDNA SREČANJA

PS Komarčki (1.-4. razred OŠ)	vsak ponedeljek od 16.00 do 17.00	OŠ Trzin, učilnica geografije
PS Bose koze (5.-9. razred OŠ)	vsak ponedeljek od 17.00 do 18.00	OŠ Trzin, učilnica geografije
PS Plankton (dijaki, študenti)	vsak drugi četrtek v mesecu ob 19.00	Hišica PD Onger Trzin
PS Veverice (športno-plezalni krožek)	vsak torek od 16.30 do 18.30	OŠ Trzin, velika telovadnica
Rekreacija za člane društva	vsak ponedeljek od 18.30 do 20.00	OŠ Trzin, velika telovadnica

JANUAR

15. 1.	Državno tekmovanje 'Mladina in gore'	MO	Boštjan Kralj
22. 1.	Trebnji vrh (581 m)	MO	Tomaž Kocman, Staša Matjaž
30. 1.	1. tekma Zahodne lige Ljubljana Šentvid	ŠPO	Katja Pirc

FEBRUAR

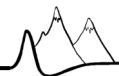
5. - 8. 2.	Zimovanje na Pokljuki	MO	Boštjan Kralj
------------	-----------------------	----	---------------

MAREC

12. 3.	Obisk Slovenskega planinskega muzeja	PD	Staša M., Miha P, Urša K.
13. 3.	2. tekma Zahodne lige Radovljica	ŠPO	Katja Pirc
20. 3.	Sv. Primož (826 m)	MO	Boštjan Kralj
26. 3.	Tradicionalna občinska čistilna akcija	NarO	
26. 3.	3. tekma Zahodne lige Jesenice	ŠPO	Katja Pirc
	Področno prvenstvo v športnem plezanju	ŠPO	Katja Pirc

APRIL

2. 4.	Čemšeniška planina	MO	Emil Pevec, Irena Mučibabić
10. 4.	Rašica (647 m) – Gobavica (435 m)	MO	Tomaž Kocman, Staša Matjaž
16. 4.	Slavnik	PD, VO	Miha Pavšek
	Državno prvenstvo OŠ	ŠPO	Katja Pirc
18. 4.	Občni zbor PD Onger Trzin	PD	Emil Pevec

MAJ

14. 5.	Velika planina (1666 m)	MO	Tomaž Kocman, Staša Matjaž
15. 5.	4. tekma Zahodne lige Šenčur	ŠPO	Katja Pirc
21. 5.	Po nemarkiranih poteh: Dolina Korošica – Medvedja jama oz. Mokriška jama (ok. 1500 m) – Mokrica (1853 m) – pl. Košutna (1778 m) – Dedec pod Košutno – Markova raven (980 m)	VO	Janez Rupar
28. - 29. 5.	Stol (2236 m)	VO	Boštjan Kralj
	Z gorskimi kolesi po rokovnjaški poti: Trojane (561 m) - Trzin (299 m)	TKO	Miha Pavšek

JUNIJ

5. 6.	Begunjščica (2060 m)	VO	Miha Pavšek
25. 6. - 3. 7.	Črna Gora (Durmitor)	MO	Boštjan Kralj

JULIJ

16. - 24. 7.	Mladinski planinski tabor	MO	Boštjan Kralj
--------------	---------------------------	----	---------------

AVGUST

6. - 7. 8.	Vogel (1922 m) – Vrh nad Škrbino (2054 m)	VO	Miha Pavšek
20. 8.	Stenar (2501 m)	VO	Boštjan Kralj
	Pohorje (dvodnevni turno-kolesarski izlet)	TKO	

SEPTEMBER

17. 9.	Kozjak oz. Ovčji vrh [Geißberg] (2016 m)	VO	Emil Pevec
23. - 24. 9.	Grintovec (JV greben) (2558 m)	VO	Miha Pavšek

OKTOBER

1. 10.	Polhograjska Grmada (898 m)	MO	Staša Matjaž, Tomaž Kocman
8. 10.	Lisca (948 m)	MO, DPM	Miha Pavšek
15. 10.	Resevna (682 m)		Emil Pevec, Irena Mučibabić

NOVEMBER

19. 11.	Trupejevo poldne (1931 m)	PD	Miha Pavšek
26. 11.	Seminar IZI (tema: Planinske igre)		Irena Mučibabić
	Regijsko tekmovanje MiG	MO	Boštjan Kralj

DECEMBER

9. 12.	Rožnik (429 m)	MO	Staša Matjaž, Tomaž Kocman
--------	----------------	----	----------------------------

Psst! Ej ti! Ja, ti ja! Pridi bližje!

Me poslušaj? Dobro prisluhni,
ker ti bom povedala le enkrat!

Ali veš, da B.N. 2011 že nastaja?
Mega, a?

Tako sem navdušena,
da si me srečal/a že v tej knjižici.

Pridruži se mi na kakem izletu ali drugi
dejavnosti Mladinskega odseka PD Onger
ter me poskušaj zapolniti.

Bela stran

